

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha v právní věci

- žalobců: a) **Ing. Arch. M. G.**, narozený X
bytem X
b) **Ing. H. J.**, narozená X
bytem X
c) **M. P.**, narozená X
bytem X
d) **B. R. (dříve H.)**, narozená X
bytem X

všech zastoupených JUDr. Ondřejem Tošnerem, Ph.D., advokátem
sídlem Slavíkova 1568/23, 120 00 Praha 2

proti

žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**
sídlem Mariánské nám. 2/2, 110 01 Praha 1

za účasti

- osob zúčastněných: 1) **Rezidence Dejvice s.r.o.**, IČO 05606675
sídlem Evropská 1729/49, 160 00 Praha 6, Dejvice
zastoupená Mgr. Františkem Korbelem, Ph.D., advokátem
sídlem Na Florenci 2116/15, 110 00, Praha 1

2) **Spolek Pod Bořislavkou**, IČO 01961187
sídlem Zavadilova 1868/21, 160 00 Praha 6, Dejvice
3) **Spolek Pro Hanspaulku**, IČO 26607379
sídlem U Beránky 2033/7, 160 00 Praha 6, Dejvice

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 11. 2017, č.j. MHMP 1798239/2017, sp. zn. S-MHMP 61899/2017/STR

takto:

- I. Rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 13. 11. 2017, č.j. MHMP 1798239/2017, sp. zn. S-MHMP 61899/2017/STR, se **zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobcům náhradu nákladů řízení ve výši 42 910,40 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobců JUDr. Ondřeje Tošnera, Ph.D., advokáta.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobci domáhali zrušení výroku II. rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 11. 2017, č.j. MHMP 1798239/2017, sp. zn. S-MHMP 61899/2017/STR, kterým bylo rozhodnuto o zamítnutí odvolání a potvrzení rozhodnutí Úřadu městské části Praha 6, odboru výstavby, č.j. MCP6 067204/2016, sp. zn. SZ MCP6 064617/2015-OV/Kot, ze dne 4. 10. 2016, o umístění stavby bytového domu nazvanou „Rezidence Dejvice“ na pozemcích parc. č. x, x, x, x v katastrálním území Dejvice, a stanovení podmínek pro umístění a projektovou přípravu stavby.
2. Obsahem podané žaloby je celkem 9 žalobních bodů, přičemž řada z nich obsahuje další dílčí podžalobní body.
3. Předně žalobci spatřují pochybení žalovaného v tom, že vydané rozhodnutí neobsahuje rozhodnutí o odvolání všech žalobců, což činí rozhodnutí neúplným a rozporným s § 68 odst. 2 a § 90 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen správní řád). Konkrétně nebylo rozhodnuto o odvolání žalobců b), c) a d), kteří byli v řízení před správním orgánem zastoupeni Spolkem Pro Hanspaulku. Prostřednictvím zástupce podali nejen odvolání, jak vyplývá právě z odvolání ze dne 30. 10. 2016, ale i námítky. Ve výroku žalobou napadeného rozhodnutí však nebylo o jejich odvolání rozhodnuto, resp. se o jejich odvolání nehovoří. Z rozhodnutí tedy není zřejmé, zda a jakým způsobem bylo o odvolání rozhodnuto.
4. Žalobci dále namítali (žalobní bod č. 2) nesoulad umístění navrhované stavby s urbanisticko-architektonickými charakteristikami a hodnotami prostředí, čímž je porušen čl. 4 odst. 1 a čl. 13 odst. 1 vyhlášky hl. m. Prahy č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze (dále jen „OTPP“) a § 20 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území (dále jen „vyhláška č. 501/2006 Sb.“). Předmětná stavba se umísťuje na zcela nevhodném místě. Podle návrhu se má jednat o terasový bytový dům o 1

podzemním podlaží (dále jen „PP“) a 5 nadzemních podlažích (dále jen „NP“) umístěný v lokalitě prvorepublikových vil a bytových domů navazující na Proboštský dvůr, kostel sv. Václava a původní vesnickou zástavbu starých Dejvic. Navrhovaný objekt ve tvaru písmene L má navíc zastavět téměř celou parcelu, přičemž výška jednotlivých úrovní se pohybuje od 4 do 6 podlaží. Navíc vzdálenost mezi průčelími domů na pozemcích p. č. x a p. č. x u vjezdu do ulice U Dejvického rybníčku je 19 metrů, přičemž korunní římsa stávajících bytových domů je ve výšce 268,06 m n. m. Terasa navrhovaného domu ve 4. NP je v úrovni 270,75 m n. m. Terasa navrhovaného domu v 5. NP je v úrovni 273,80 m n. m. a atika ploché střechy nad 6. NP je v úrovni 280,5 m n. m. Převýšení tedy činí celkem 12,44 m.

5. Dílčí námitku vznesenou žalobci představuje námitka ohledně míry využití území. Dle žalobců není pravdou, že by míra využití území odpovídala kódu G, neboť předmětný pozemek se nachází ve funkční ploše bez stanoveného kódu míry využití, tj. ve stabilizované ploše bez možnosti další rozsáhlé stavební činnosti. Tento kód neodpovídá ani okolní zástavbě, které mají kódy F a E, území Proboštského dvora má dokonce kód míry využití B. Navrhovaný bytový dům neodpovídá ani současné zastavěnosti plochy, která činí 30 %. Navrhovaná zastavěnost pozemku představuje 65,75 %. Navrhovaný bytový dům má koeficient podlažních ploch 1,8 a koeficient zeleně 0,25. Celková podlažní plocha činí 3 561 m², avšak maximální plocha podlaží může při koeficientu podlažních ploch 1,8 činit 3 036,6 m².
6. Další dílčí námitku představuje tvrzení žalobců, že žalovaný neprovedl přezkum prvostupňového rozhodnutí tak, jak mu ukládá zákon. Žalobci shledávají odůvodnění napadeného rozhodnutí nedostatečným, neboť ačkoliv je obsáhlé, obsahuje převážně obecná tvrzení týkající se posuzování staveb v územním řízení a citaci rozhodnutí stavebního úřadu. Nevyvrací však tvrzení žalobců, že jde o nadměrnou stavbu. To nemůže být vyvráceno ani poukazem na vydaná stanoviska dotčených orgánů, neboť ty soulad stavby s požadavky právních předpisů provádějících stavební zákon nepřezkoumávají.
7. Poslední dílčí námitku představuje námitka, že žalobcům nebyla dána možnost seznámit se s podklady pro vydání napadeného rozhodnutí a vyjádřit se k nim, čímž žalovaný porušil zejména § 36 odst. 3 správního řádu. Konkrétně se nemohli seznámit s posouzením stavebního záměru z hlediska vztahu k urbanistické struktuře zpracovaného doc. Ing. Arch. I. V., CSc., které bylo do spisu založeno až spolu s vyjádřením k podanému odvolání žadatelem o vydání územního rozhodnutí.
8. Žalobci dále uvedli (žalobní bod č. 3), že stavba je navržena v rozporu s § 20 odst. 1 a § 25 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb., neboť narušuje kvalitu prostředí a pohodu bydlení. Dále je v rozporu s § 4 odst. 1 a § 8 odst. 1 vyhlášky OTTP, a v rozporu s § 76 odst. 2, § 90 písm. b) a c) a § 92 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon). Umístěnou stavbou dojde k výraznému zásahu do daného území a ke změně dosavadního komfortu bydlení. Stavba snižuje kvalitu bydlení a hodnotu stávajících nemovitostí. Dosud mají stávající domy ničím nerušený výhled na kvalitní vzrostlou zeleň a celodenní oslunění. Umístění stavby pouhých 16,1 m od stávajících domů nejen zhorší výhled, ale také světelné poměry v dotčených domech. Ačkoliv patrně osvětlení a oslunění splňuje minimální stanovené limity,

dojde zajisté ke změně stávajících poměrů. Ke zhoršení poměrů dojde také zvýšeným pohybem osob v dané lokalitě, jakož i zvýšením dopravy, hluku, emisí a prašnosti vyvolané stavbou. Současně žalobci uvedli, že zhoršení podmínek bydlení je třeba zkoumat z hlediska míry přiměřené poměrům daného konkrétního místa, nikoliv v závislosti na limitech stanovených normami a právními předpisy, tudíž přestože hodnoty parametrů mohou samy o sobě odpovídat požadavkům předpisů, v jejich souhrnu tvoří nepřípustné narušení hodnoty a kvality prostředí. V souvislosti s požadavkem na pohodu bydlení žalobci odkázali na rozsudek Nejvyššího soudu č.j. 2 As 44/2005-116.

9. Žalobci dále namítali (žalobní bod č. 4), že stavba není v souladu s územně plánovací dokumentací a dle § 90 písm. a) a b) stavebního zákona ji nelze umístit. Zároveň je vydané rozhodnutí v rozporu s § 43 odst. 5 a § 92 odst. 2 stavebního zákona. Dané území je územím stabilizovaným, které je tvořeno stávající souvislou zástavbou a stabilizovanou hmotnou strukturou, ve kterém územní plán účinný od 12. 11. 2009 nepředpokládá významný rozvoj. Podle přílohy č. 1, oddíl 8 odst. 3 územního plánu je v tomto území možné pouze zachování, dotvoření a rehabilitace stávající urbanistické struktury bez možnosti další rozsáhlé činnosti. Tomu navrhovaný projekt nedopovídá, neboť s ohledem na jeho výšku a hmotu se zcela vymyká stávající zástavbě, a nelze proto uvažovat o jakémkoliv dotváření daného území skrze navrhovaný objekt. V souvislosti s touto námitkou žalobci znovu zopakovali, že míra využití území neodpovídá kódu G, což ostatně vyplývá i z regulačního plánu. Ten byl vypracovaný v roce 1924 a předpokládal, že na pozemku bude postaven viladům o maximální ploše 200 m². Žalovaný správní orgán se však vůbec nezabýval souladem stavby s daným regulativem územního plánu a pouze odkázal na rozhodnutí prvostupňové. V této souvislosti žalobci poukázali na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, sp. zn. 9 As 88/2008, a ze dne 31. 8. 2004, sp. zn. 6 A 143/2001, jakož i na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 9. 2004, sp. zn. 8 Ca 175/2003, které řeší otázku nedostatečného odůvodnění rozhodnutí a nevypořádání se se všemi odvolacími námitkami. Tím žalovaný porušil zejména § 68 odst. 3 správního řádu.
10. Žalobci dále namítali (žalobní bod č. 5), že stavba není v souladu s územně plánovací dokumentací ani ve vztahu k ochraně zeleně, čímž žalovaný porušil § 90 písm. a) a b), § 43 odst. 5 a § 92 odst. 2 stavebního zákona. Stavba je navržena do území se zvýšenou ochranou zeleně, tudíž by nemělo docházet na tomto území k jejímu odstraňování, neboť se jedná o zeleň stabilizovanou. Navrhovaná stavba by si však naopak odstranění zeleně vyžádala, a to bez adekvátní náhrady. Stávající zeleň, tedy 28 stromů, 7 skupin stromů, 14 keřů a 3 keřové skupiny, má být zcela vykácena. Současně má dojít k vykácení stromů na pozemku p. č. 4050. Nejedná se však o zeleň neperspektivní nebo ve špatném zdravotním stavu. Bez významu je odkaz správního orgánu na fakt, že se zde nenachází žádné dřeviny výrazně sadovnický cenné. Žalobci v souvislosti s touto námitkou znovu zopakovali, že na daném území míra využití území nemůže odpovídat kódu G. Naopak zahrnutí plochy do území se zvýšenou ochranou zeleně vyjadřuje smysl územního plánu zajistit, aby stávající plochy zeleně zůstaly zachovány. Odkaz na vyjádření dotčených orgánů nemůže obstát, neboť tyto orgány nepřezkoumávají soulad s požadavky územního plánu.

11. V další dílčí námitce žalobci považují za nerozhodné, zda je požadavek ochrany zeleně dán směrnou nebo závaznou částí územního plánu, neboť dle názoru žalobců jsou závazné obě části územně plánovací dokumentace.
12. Žalobci také namítali (žalobní bod č. 6), že nejsou splněny minimální odstupové vzdálenosti od okolních staveb dle čl. 8 odst. 2 vyhlášky OTHP. Tento požadavek není splněn v případě odstupu navrhované stavby a protilehlých staveb v ulici U Dejvického rybníčku, kdy výška přivrácené stěny stavby je přes 20 m, avšak odstup je jen 16 m. V dokumentaci stavby jsou sice určité odstupy zakresleny, avšak nikoliv tak, jak vyžaduje vyhláška OTHP. Vzájemnou vzdálenost je třeba měřit od stěny nejnižšího podlaží, tedy je třeba změřit výšku vyšší ze stěn a tu poměřit se vzdáleností obou staveb měřených na jejich nejkratší spojnici. Nelze ji měřit zevnitř. Nesprávné je proto tvrzení žalovaného, že **odstupové vzdálenosti** se měří mezi vnějšími povrchy obvodových stěn, tzn. od každé konkrétní obvodové stěny k protilehlé stěně bytového domu.
13. Žalobci dále namítali (žalobní bod č. 7) nedoložení splnění požadavků na ochranu před hlukem podle nařízení vlády č. 272/2011 Sb. Pozemek p. č. x leží v ochranném pásmu dráhy, který je 30 až 60 m od osy krajní koleje. Toto ochranné pásmo slouží jako ochrana proti hluku v přilehlých objektech. Požadavek na dodržení normové míry hluku je sice uveden ve vyjádření hygienika, avšak v územním řízení nebylo doloženo, že požadavek bude naplněn. Stanoviskem Hygienické stanice hlavního města Prahy sice bylo uloženo předložit průkaz, že v chráněném vnitřním prostoru staveb a v chráněném venkovním prostoru staveb nebude překročen stanovený limit, ale až v rámci stavebního řízení. Předložení průkazu splnění podmínky však není možné odsunout až do fáze stavebního řízení, neboť v takovém případě by byla stavba umístěna, aniž by bylo v územním řízení prokázáno, že umístění dané stavby je v souladu s ochranou před hlukem.
14. Žalobci současně navrhli přezkum závazných podkladů žalobou napadeného rozhodnutí, a to závazného stanoviska Hygienické stanice hl. m. Prahy ze dne 3. 11. 2015, zn. HSHMP 48330/2015 a jeho potvrzení stanoviskem Ministerstva zdravotnictví ze dne 30. 6. 2017, č.j. MZDR 5132/2017-4/OVZ. Uvedená stanoviska jsou nezákonná, neboť byla vydána přesto, že v územním řízení nebyl prokázán soulad stavby s požadavky na ochranu před hlukem. Prokázání bylo odsunuto až do fáze stavebního řízení.
15. Žalobci také namítali (žalobní bod č. 8), že nebylo prokázáno splnění požadavků § 20 odst. 5 písm. c) a § 21 odst. 3 vyhlášky č. 501/2006 Sb., na likvidaci dešťových vod. V daném případě se jedná o odvodňovanou plochu 1 520 m² z celkové plochy 1 687 m², tedy 90,10 % plochy, které je svedeno do společné kanalizace. Jedná se o neekologické řešení, které upřednostňuje maximální zastavění pozemku. Ideálně by mělo být procento zeleně a nezastavěných ploch okolo 60 % tak, aby byla zachována dostatečná plocha pro vsakování na vlastním pozemku. V současné době se dešťová voda vsakuje na pozemku a není třeba vsakovacích objektů nebo svod vody do kanalizace. To je však do budoucna v případě realizování stavby vyloučeno. V současné době se zde dobře daří vzrostlým stromům a keřům, přesto pokud je území

nevhodné pro vsakování vod, pak by nemělo být zastavěno. Posouzení geologického podloží Mgr. Z. T. nezohlednilo skutečnost, že pozemek je ze 70 % zastavěn a je z něj odstraněna stávající vzrostlá zeleň.

16. Dílčí námitku představuje tvrzení žalobců o tom, že správní orgán postupoval nesprávně, když neaplikoval vyhlášku č. 501/2006 Sb. Žalobci nesouhlasí s tím, že vyhláška se neuplatní na území hl. m. Prahy, neboť se jedná o obecně závazný právní předpis platný na území celé České republiky. Vztah speciality vyhlášky OTTP se zde neuplatní, neboť se nejedná o právní předpisy stejné právní síly. V daném případě je proto třeba trvat na tom, aby byly splněny požadavky obou právních předpisů, přičemž v případě jejich konfliktu má být uplatněna vyhláška č. 501/2006 Sb.
17. Dále žalobci navrhli přezkum závazných podkladů žalobou napadeného rozhodnutí, a to závazného stanoviska Úřadu městské části Prahy 6, Odboru výstavby, ze dne 8. 3. 2016, č.j. MCP6 009997/2016 a potvrzení tohoto závazného stanoviska stanoviskem Magistrátu hl. m. Prahy, Odboru ochrany prostředí, ze dne 27. 4. 2017, č.j. MHMP 447102/2017. Vydaná stanoviska jsou nezákonná, neboť nebyl prokázán soulad stavby s požadavky vyhlášky č. 501/2006 Sb. ve vztahu k nakládání s dešťovými vodami.
18. Žalobci závěrem namítli (žalobní bod č. 9), že **nebyly splněny požadavky právních předpisů na dopravní řešení podle čl. 9 odst. 1 a 2 vyhlášky OTTP**. Slepá část ulice U Dejvického rybníčku je dlouhodobým provizoriem částečně řešícím nedostatek parkovacích míst. Ve stávajících bytových domech je 44 bytů, což vyžaduje parkovací kapacitu 44 až 60 parkovacích míst. Tato kapacita je v současné době zajištěna oboustranně ve slepé části ulice U Dejvického rybníčku. Navrhovanou stavbou dojde ke zhoršení dané situace, neboť dojde k úbytku parkovacích míst a dopravní situace bude dále komplikována umístěním vjezdu do podzemní garáže. Podle § 22 vyhlášky č. 501/2006 Sb. je navíc nejmenší šířka veřejného prostranství, jehož součástí je pozemní komunikace zpřístupňující pozemek bytového domu, 12 m, navrhovaná stavba však počítá se šířkou toliko 7 m.
19. Žalobci také navrhli přezkum závazného podkladu pro vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a to závazného stanoviska dotčeného správního orgánu na úseku dopravy Magistrátu hl. m. Prahy, odbor dopravních agend, vydané dne 20. 4. 2015, č.j. MHMP-664495/2015/ODA-04/Dů. Vydané stanovisko je nezákonné, neboť bylo vydáno, přestože nebyl prokázán soulad stavby s požadavky vyhlášky č. 501/2006 Sb.
20. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě k žalobnímu bodu č. 1 uvedl, že správní spis obsahuje složku označenou pořadovým číslem 11, která obsahuje námitky uplatněné sdružením pro Hanspaulku (nyní Spolek Pro Hanspaulku) a jím zastoupených účastníků v počtu 90 včetně doložených plných mocí. Někteří z účastníků mimo to uplatňovali svá práva také samostatnými podáními. Neuvedení všech jmen 90 osob, které podepsaly plnou moc, není dle názoru žalovaného postupem nezákonným, kterým by byla upřena práva těmto osobám v probíhajícím správním řízení.
21. K žalobnímu bodu č. 2 žalovaný uvedl, že plně odkazuje na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí na straně 4 až 9. Proboštský dvůr byl již v roce 1939 určen

k odstranění, jeho pozemky určeny k rozparcelování a stavbě. Podle směrného plánu z roku 1955 došlo ke změně a Proboštský dvůr byl označen jako kompoziční prvek vně jádra. V roce 1969 byl celý blok pozemků zařazen pro funkční využití „isolované obytné zástavby“ a v roce 1971 byla plocha Proboštského dvora určena k přestavbě. V roce 1986 byl areál Proboštského dvora určen dopravě a v dané lokalitě byla situována železnice. V současné době je areál Proboštského dvora využíván jako plocha odpadového hospodářství.

22. Co se týče prezentovaného výpočtu koeficientu podlažních ploch stávajících staveb a hrubé podlažní plochy záměru, žalovaný uvedl, že skutečnost, že se jedná o území stabilizované, neznamena, že na tomto území není možné stavět, nebo menší budovy nahradit budovou větší. Kód míry využití území je stanoven pro rozvojové plochy a vždy je určen pro celé rozvojové území, nikoliv pro jednotlivé pozemky. Porovnání hrubých podlažních ploch ve vztahu k jednotlivým pozemkům, může být pouze porovnávacím parametrem, nikoliv závazným prvkem pro posuzování stavebního záměru. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí odkázal na podstatné závěry rozhodnutí správního orgánu 1. stupně a současně tyto závěry citoval, neboť správní uvážení posoudil jako správné. Dále je doplnil také o vlastní hodnocení. Provedl také hodnocení z hlediska urbanistického a architektonického, přičemž vycházel z výsledků vlastního hodnocení a posuzování, přičemž nemohl opomíjet ani stanoviska dotčených orgánů státní správy. Z odkazu žalobců na regulační plány z let 1924 a 1939, které nepočítaly s dotvořením jižní hrany ulice třípodlažním objektem, dle názoru žalovaného nevyplývá, na které regulační plány žalobci odkazují. Stavební záměr je v souladu s požadavky platného územního plánu.
23. K námitce, že žalobci nebyli upozorněni na zpracování Posouzení stavebního záměru z hlediska vztahu k urbanistické struktuře a charakteru prostředí, které vypracoval doc. Ing. Arch. I. V., CSc., žalovaný uvedl, že se nejedná o podklad ovlivňující hodnotící závěr žalovaného. Citace uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí má pouze dokreslit popis urbanistické struktury území.
24. K žalobnímu bodu č. 3 žalovaný uvedl, že jednotlivé složky vytvářející kvalitu pohody bydlení jsou složky, jejichž hodnotu odborně posuzují dotčené orgány. Tyto složky byly v průběhu správního řízení posouzeny dotčenými orgány státní správy, jednotlivé složky byly rovněž přezkoumány na základě odvolacích námitek. V této souvislosti odkázal žalovaný také na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2017, sp. zn. 2 As 230/2016. Problematikou pohody bydlení se žalovaný zabýval na straně 10 a 11 žalobou napadeného rozhodnutí.
25. K námitce, že mělo být při posuzování stavebního záměru postupováno dle vyhlášky č. 501/2006 Sb. žalovaný uvedl, že ustanovení § 194 písm. e) stavebního zákona stanoví, že hl. m. Praha vydá nařízení v přenesené působnosti, kterým stanoví obecné požadavky na využívání území a technické požadavky na stavby v hl. m. Praze. Na základě tohoto ustanovení bylo vydáno nařízení č. 10/2016 Sb. hl. m. Prahy, které mimo jiné v § 85 upravuje aplikační režim posuzování stavebních záměrů ve vztahu k prováděcím právním předpisům ve vazbě na datum zpracování dokumentace a datum zahájení řízení. Na základě uvedeného je rozhodný právní režim vyhlášky

- OTPP. Současně žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2017, sp. zn. 6 A 142/2015.
26. K žalobnímu bodu č. 4 žalovaný uvedl, že se touto problematikou zabýval na straně 6, 7, 8 a 12 žalobou napadeného rozhodnutí.
27. K žalobnímu bodu č. 5 žalovaný uvedl, že se rovněž touto otázkou zabýval v žalobou napadeném rozhodnutí na straně 13 a 14. Stávající zeleň není chráněna stanoveným celoměstským systémem zeleně nebo územním systémem ekologické stability. Dotčené orgány vydaly souhlasná stanoviska a vyjádření, a to na základě dendrologického průzkumu z března 2015. Z obsahu posudku vyplynulo, že se jedná o dřeviny neperspektivní a dřeviny ve špatném zdravotním stavu. Současně byla stanovena kompenzační opatření spočívající v realizaci náhradní výsadby. Pro dané území není stanoven ani podíl zeleně koeficientem podlažních ploch. Posouzení otázky, zda se na předmětném území skutečně nachází zeleň chráněná zvláštními předpisy, náleží dotčenému orgánu na úseku ochrany přírody a krajiny. Zvýšenou ochranu zeleně nelze dle názoru žalovaného vykládat tak, že stávající zeleň je zcela nedotknutelná a všechny pozemky, na kterých se zeleň nachází, jsou nezastavitelné.
28. K žalobnímu bodu č. 6 žalovaný uvedl, že se touto námitkou zabýval na straně 15 žalobou napadeného rozhodnutí, přičemž vycházel z obsahu předložené dokumentace pro vydání územního rozhodnutí. Z obsahu podané žaloby není zřejmé, jakým způsobem žalobci dospěli k závěru, že nebyly splněny podmínky čl. 8 odst. 2 vyhlášky OTPP, když odstupová vzdálenost činí pouze 16 m. Stěna, která není protilehlá, nemůže být do hodnoty výšky stěny protilehlé započítána.
29. K žalobnímu bodu č. 7 žalovaný uvedl, že i touto námitkou se zabýval na straně 15 žalobou napadeného rozhodnutí. Vzhledem ke skutečnosti, že posouzení hlukových poměrů provedlo Ministerstvo zdravotnictví, žalovaný nebyl oprávněn odborně hodnotit výsledek tohoto posouzení, jak vyplývá z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2017, č.j. 2 As 230/2016-65.
30. K žalobnímu bodu č. 8 žalovaný uvedl, že záměr podléhá posouzení v právním režimu vyhlášky OTPP. V této souvislosti odkázal žalovaný na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2017, sp. zn. 6 A 142/2015. Výsledek posouzení žalovaný uvedl na straně 18 až 21 žalobou napadeného rozhodnutí.
31. K závěrečnému žalobnímu bodu č. 9 žalovaný uvedl, že plně odkazuje na vypořádání této námítky na straně 21 a 22 žalobou napadeného rozhodnutí, jakož i na skutečnost, že není v souladu s rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2017, č.j. 2 As 230/2016-65 oprávněn posuzovat zákonnost nebo věcnou správnost vydaného stanoviska.
32. Osoba zúčastněná na řízení společnost Rezidence Dejvice s.r.o., na kterou přešlo na základě projektu rozdělení společnosti YKE-REAL spol. s r.o., IČO 485 37 287, sídlem Evropská 1729/49, 160 00 Praha 6, Dejvice, odstěpením se vznikem nové nástupnické

společnosti, vlastnické právo k pozemku parc. č. x, jakož i právo z žalobou napadeného rozhodnutí, podala ve věci následující vyjádření:

33. Předně uvedla, že žaloba podaná žalobci b), c) a d) je nepřípustná ve smyslu § 68 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), neboť žalobci nevyčerpali řádné opravné prostředky v řízení před správním orgánem. Z podaného odvolání v řízení před správním orgánem je zjevné, že toto odvolání bylo podáno dne 30. 10. 2016 pouze Spolkem Pro Hanspaulku, nikoliv dalšími účastníky, kteří byli v řízení Spolkem Pro Hanspaulku zastoupeni.
34. K podané žalobě (žalobní bod č. 1) dále uvedla, že žalovaný nepochybil, když v žalobou napadeném rozhodnutí neuvedl jako odvolatele žalobce b), c) a d), a to z důvodu výše uvedeného, tedy, že tyto osoby nepodaly proti rozhodnutí správního orgánu řádné odvolání, a proto o něm nemohlo být žalovaným rozhodnuto.
35. K žalobnímu bodu č. 2 uvedla, že tato námitka byla v průběhu správního řízení opakovaně vypořádána a plně se ztotožňuje se závěry žalovaného. Současně poukázala na účelová tvrzení žalobců, a to zejména ohledně historické hodnoty areálu Proboštského dvora, který dnes slouží jako plocha odpadového hospodářství, což jen dokládá absenci jakékoliv historické hodnoty této budovy. Současně poukázala na skutečnost, že regulační plán z roku 1939 byl nahrazen Územním plánem sídelního útvaru hl. m. Prahy a schválen usnesením Zastupitelstva hl. m. Prahy č. 10/05 dne 9. 9. 1999. Ostatní vyjádření žalobců jsou dle jejího názoru subjektivní a postrádají oporu v platném právu.
36. K žalobnímu bodu č. 3 uvedla, že stavební záměr podléhal posouzení podle vyhlášky OTPP. Odkaz na vyhlášku č. 501/2006 Sb. je irelevantní. Ochrana kvality prostředí je zajišťována prostřednictvím příslušných dotčených orgánů státní správy. V průběhu správního řízení bylo předloženo 35 souhlasných stanovisek, přičemž zejména závazné stanovisko Hygienické stanice hl. m. Prahy a Úřadu městské části Prahy 6 bylo potvrzeno nadřízenými orgány. Žalobci se brání umístění celkem 13 bytových jednotek, avšak bytová funkce v centru města je všeobecně podporována a vítána pro fatální nedostatek nabídky bytů. Účelové je také tvrzení žalobců o tom, že by umístěním stavby došlo ke zhoršení světelných podmínek, neboť toto tvrzení bylo vyvráceno Světelnou technickou studií, která posoudila vliv záměru na okolní domy. Naopak žalobci žádnou studii podporující jejich obavy nepředložili. Ničím nepodložené je také tvrzení, že dojde ke zhoršení prostředí v důsledku zvýšeného pohybu osob v daném místě.
37. K žalobnímu bodu č. 4 uvedla, že soulad záměru s platným územním plánem byl opakovaně a detailně posouzen jak správním orgánem 1. stupně, tak žalovaným. Na toto rozhodnutí osoba zúčastněná v plném rozsahu odkazuje. V daném případě se jedná o dotvoření stávající urbanistické struktury. S tím souvisí rovněž koncept označený jako „kompaktní město“, který představuje současný trend v územním plánování, jehož cílem je zabydlovat stávající městské zástavby tak, aby nedocházelo k další expanzi měst do krajiny.

38. K žalobnímu bodu č. 5 uvedla, že v rámci správního řízení byl předložen dendrologický průzkum z března 2015, z jehož obsahu vyplývá, že se v daném případě jedná o dřeviny neperspektivní a dřeviny ve špatném zdravotním stavu. Tyto dřeviny tedy nemohou obohatit celoměstský systém zeleně. Zároveň k odstranění těchto dřevin bylo vydáno souhlasné stanovisko orgánu ochrany přírody a krajiny, a byla stanovena kompenzační opatření spočívající v realizaci náhradní výsadby.
39. Žalobní bod č. 6 rovněž neshledává osoba zúčastněná na řízení důvodným a plně odkazuje na vydaná rozhodnutí správních orgánů, jakož i na vyjádření žalovaného k žalobě.
40. K žalobnímu bodu č. 7 uvedla, že k problematice hluku z provozu stavby bylo vydáno kladné závazné stanovisko Hygienické stanice hl. m. Prahy a toto stanovisko bylo potvrzeno Ministerstvem zdravotnictví. Podmínka č. 12 územního rozhodnutí stanoví podmínky pro další přípravu a realizaci záměru, zejména pak projektovou přípravu stavby. Dle této podmínky je stavebník povinen mimo jiné prokázat splnění hlukových limitů a navrhnout příslušná protihluková opatření. Těmito podmínkami jsou dostatečně chráněna práva ostatních účastníků řízení. V této fázi řízení se neprokazují hlukové limity, není dokládáno ani zvolené technologické řešení stavby. Také tato námitka však byla opakovaně v řízení vypořádána. Hluková studie z července 2015 a její dodatek z listopadu 2015, vše vypracované Ing. V. Z., potvrzuje, že uvedená námitka žalobců není důvodná.
41. K žalobním bodům č. 8 a 9 uvedla, že tyto otázky již byly řešeny v řízení před správním orgánem a s jejich řešením se osoba zúčastněná na řízení plně ztotožňuje. K otázce dopravního řešení záměru se zároveň vyjádřil dotčený správní orgán na úseku dopravy, který vydal kladné závazné stanovisko. Současně uvedla, že návrh žalobců na přezkum tohoto závazného stanoviska je zcela účelovým, když žalobci jeho přezkum navrhuji až v řízení před soudem, nenavrhli ho však v řízení odvolacím.
42. S ohledem na shora uvedené osoba zúčastněná na řízení navrhla, aby soud žalobu ve vztahu k žalobcům b), c) a d) odmítl jako nepřipustnou a ve vztahu k žalobci a) žalobu zamítl jako nedůvodnou.
43. Soud projednal věc bez nařízení jednání za situace, kdy účastníci řízení k výzvě soudu nevyjádřili výslovný nesouhlas s tímto postupem. Má se tedy za to, že s rozhodnutím bez nařízení jednání účastní řízení souhlasí (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).
44. Z obsahu správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem soud zjistil následující:
45. Dne 28. 7. 2015 podala společnost YKE – REAL spol. s r.o. u odboru výstavy Úřadu městské části Praha 6 žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby, nazvané „Rezidence Dejvice na pozemcích č. parc. x, x, x a x k. ú. Dejvice, při ulici U Dejvického rybníčku, Praha 6 Dejvice“. Jedná se o realizaci bytového domu ve tvaru L o délce východní odvěsny 33,3 m a severní odvěsny 38,8 m o 5 nadzemních podlažích s výškou atiky 16,9 m. Celkový počet bytových jednotek je 13 různorodé velikosti a

v objektu jsou technické místnosti, garáže a sklepy. Celková zastavěná plocha pozemku o velikosti 1 687 m² je předpokládána v rozsahu 1 109 m². Připojení a komunikační systém do hromadných garáží o celkovém počtu 23 stání, které jsou umístěny v 1. PP a 1. NP objektu je řešen vjezdem z komunikace U Dejvického rybníčku, a to ze severní strany a z jihozápadní strany včetně provedení rekonstrukce slepé části ulice U Dejvického rybníčku.

46. Stavební úřad dne 30. 11. 2015 oznámil zahájení územního řízení známým účastníkům řízení a dotčeným orgánům veřejné správy. Současně nařídil k projednání žádosti ústní jednání na den 6. 1. 2016. Účastníci v rámci řízení o vydání územního rozhodnutí podali námítky, v nichž namítali zejména nesoulad návrhu stavby s územním plánem. Dále pak namítali umístění navrhované stavby v ochranném pásmu dráhy, kde se plánuje výstavba rychlodráhy. Toto pásmo pak slouží současně jako ochrana proti hluku v přilehlých objektech. Účastníci dále namítali, že dle platného územního plánu se pozemek nachází ve funkční ploše – OB, čistě obytné, bez stanoveného kódu míry využití, kde je předpokládána pouze rehabilitace bez možnosti další rozsáhlé stavební činnosti. Na pozemku však má být umístěn předimenzovaný objekt, který je bezohledný vůči danému území, a tedy neodpovídá urbanistické a architektonické struktuře daného území. Zpochybnili současně stanovení kódu míry využití G, který byl stanoven projektantem. Namítali také nevhodné hmotové řešení objektu, které svou výškou výrazně převyšuje stávající zástavbu, tak i snížení kvality bydlení spočívající zejména ve snížení osvětlení a oslunění. Současně také namítali, že pozemek parc. č. x je součástí památkově chráněného území a přímo navazuje na historicky hodnotný a chráněný celek Proboštského dvora. Na pozemku je také značné množství vzrostlé a hodnotné zeleně, v důsledku realizace záměru však dojde k jejímu odstranění, přičemž výsadba není dostatečnou a adekvátní náhradou. To bude mít vliv také na odvodnění pozemku. Záměr počítá se svodem dešťové vody do stávající sloučené kanalizace. Za klíčovou účastníci řízení označili dopravní situaci a její celkové zhoršení. Dále účastníci namítali neúplnost předložené dokumentace, která je navíc zkreslená a nekorektní. Současně také namítali způsob provádění a organizaci navrhované stavby, která má dle odhadu trvat nejméně 22 měsíců.
47. Stavební úřad rozhodnutím ze dne 29. 9. 2016, č.j. MCP6 082727/2016, a ze dne 29. 9. 2016, č.j. MCP6 085631/2016, rozhodl o žádosti ze dne 6. 1. 2016 a ze dne 16. 6. 2016 ve věci přihlášení se do okruhu účastníků územního řízení tak, že v rozhodnutích uvedené osoby nejsou účastníky územního řízení.
48. Rozhodnutím ze dne 4. 10. 2016, č. j. MCP6 067204/2016, stavební úřad pod bodem I rozhodl o umístění stavby pro záměr s názvem „Rezidence Dejvice“, Praha 6, Dejvice, U Dejvického rybníčku, na pozemcích parc. č. x, x, x a x – druh pozemků ostatní plocha v katastrálním území Dejvice v Praze 6 v území při ulici U Dejvického rybníčku. Současně stavební úřad stanovil celkem 18 podmínek, za nichž lze předmětnou stavbu realizovat. Na stranách 19 až 29 rozhodnutí se stavební úřad vypořádal s návrhy a námítkami účastníků řízení.
49. Proti uvedenému rozhodnutí podali účastníci řízení (Ing. arch. M. G. a PhDr. D. G., Spolek Pro Hanspaulku a jím zastoupení účastníci, Občanské sdružení Bubeneč a

Spolek Pod Bořislavkou, z.s.) odvolání, v němž vznesli námitky proti vydání rozhodnutí o umístění stavby. V odvolání účastníci vznesli shodné námitky, které uplatnili v průběhu řízení o umístění stavby.

50. O podaném odvolání rozhodl žalovaný odvolací správní orgán žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 13. 11. 2017. O podaném odvolání Spolku Pod Bořislavkou rozhodl tak, že jej pro opožděnost zamítl. Zbylá odvolání zamítl a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil, neboť odvolací námitky odvolací správní orgán shledal nedůvodnými a dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je věcně správné.
51. Soud se v první řadě k návrhu osoby zúčastněné na řízení zabýval otázkou nepřípustnosti žaloby dle § 68 písm. a) s.ř.s. a dospěl k závěru, že návrh na odmítnutí žaloby ve vztahu k žalobcům b), c) a d) není důvodný.
52. Ustanovení § 68 písm. a) s.ř.s. stanoví, že ve správním soudnictví se lze zásadně domáhat ochrany práv jen na návrh a po vyčerpání řádných opravných prostředků, které zvláštní zákon připouští. Uvedené především znamená, že účastník správního řízení musí vyčerpat všechny prostředky ochrany svých práv, které má k dispozici, a teprve po jejich marném vyčerpání se může domáhat soudní ochrany. Soudní ochrana je tedy následným prostředkem ochrany subjektivně veřejných práv, která nemůže nahrazovat prostředky nacházející se uvnitř veřejné správy (k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2005, sp. zn. 2 Afs 98/2004, publ. pod č. 672/2005 Sb. NSS). Tím je vyjádřena zásada subsidiarity soudního přezkumu a minimalizace zásahů soudů do správního řízení. Žalobce je však před podáním žaloby povinen nejen řádný opravný prostředek podat, ale též vyčkat, než o něm příslušný orgán rozhodne. Teprve rozhodnutím odvolacího (či rozkladového) orgánu o žalobcově opravném prostředku je podmínka vyčerpání řádných opravných prostředků naplněna (k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 3. 2004, sp. zn. 3 Ads 58/2003).
53. Z žalobou napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný správní orgán rozhodl napadeným rozhodnutím o odvolání podaném 1) Spolkem Pod Bořislavkou, 2) Ing. arch. M. G., 3) PhDr. D. G., 4) Spolkem Pro Hanspaulku a 5) Občanským sdružením Bubeneč. O odvolání podaném žalobci b), c) a d) tedy nebylo zjevně formálně rozhodnuto. Z podaného odvolání ze dne 30. 10. 2016 (doručeného správnímu orgánu dne 31. 10. 2016) však není jednoznačně zřejmé, kdo toto podání učinil. Jinými slovy není bez pochybností, zda jej učinil výlučně Spolek Pro Hanspaulku, nebo zda jej učinil Spolek Pro Hanspaulku také v zastoupení dalších účastníků řízení včetně žalobců b), c) a d). Prvé z uvedeného vyplývá nejen z úvodu podaného odvolání (strana 1 podaného odvolání), ale především z dosavadní praxe Spolku pro Hanspaulku, který v předchozích podáních vždy výslovně v závěru podání uvedl konkrétní účastníky řízení, za které podání činí (a to uvedením jejich jména, příjmení a místa pobytu), avšak v podaném odvolání tyto osoby neuvedl. V úvodu podaného odvolání (1 strana odvolání) je uvedeno, že „Vzhledem k tomu, že toto rozhodnutí Úřadu městské části Praha 6, odbor výstavby ze dne 4. 10. 2016, č.j. MCP6 067204/2016, bylo vydáno v rozporu se zákonem a dalšími právními předpisy, podává proti němu Spolek Pro Hanspaulku (dříve Občanské sdružení Pro Hanspaulku) /dále jen „SPH“/ v celém jeho

rozsahu z níže uvedených důvodů toto odvolání“ (pozn. zvýraznění textu provedl soud). Naopak pro druhý ze závěrů svědčí především petit podaného odvolání, kde na straně 15 je uvedeno, že „Ze všech výše uvedených důvodů podává Spolek Pro Hanspaulku a jím zastupovaní účastníci řízení proti předmětnému územnímu rozhodnutí toto odvolání a žádají, aby rozhodnutí Úřadu městské části Praha 6, Odbor výstavby ze dne 4. 10. 2016, č.j. MCP6 067204/2016, bylo nadřízeným orgánem v celém jeho rozsahu zrušeno“ (pozn. zvýraznění textu provedl soud). Dále je v závěru odvolání uvedeno, že je odvolání podáváno „za Spolek Pro Hanspaulku a jím zastupované účastníky řízení dle založených plných mocí a po nabytí právní moci usnesení odboru výstavby ÚMČ Praha 6, č.j. MCP6 082727/2016 z 29. 9. 2016“. Obdobně se na několika místech podaného odvolání hovoří o zastupovaných účastnících (např. str. 5, 6, 11 a 15).

54. Soud na základě těchto skutečností dospěl k závěru, že odvolání proti rozhodnutí č.j. MCP6 067204/2016, sp. zn. SZ MCP6 064617/2015-OV/Kot ze dne 4. 10. 2016, o umístění stavby bytového domu nazvanou „Rezidence Dejvice“ na pozemcích parc. č. x, x, x, x v katastrálním území Dejvice, bylo žalobci b), c) a d) podáno, jak vyplývá především z obsahu podaného odvolání a jeho závěrečných formulí. V daném případě se proto nejedná o případ, kdy by žalobci před podáním žaloby nevyužili řádných opravných prostředků, a žaloba by byla z tohoto důvodu nepřipustná.
55. Nejedná se však ani o případ předčasně podané žaloby, tedy žaloby podané dříve, než správní orgán o podaném odvolání rozhodl. O odvolání Spolku Pro Hanspaulku a jím zastoupených účastníků bylo správním orgánem rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím dne 13. 11. 2017. Žalovaný správní orgán sice po formální stránce nepostupoval zcela v souladu se správním řádem, když neuvedl všechny odvolatele v souladu s § 93 odst. 1 ve spojení s § 68 odst. 2 správního řádu v rozhodnutí o odvolání. Přesto je třeba konstatovat, že se správní orgán v žalobou napadeném rozhodnutí vypořádal se všemi námitkami v odvolání uvedenými, tedy jak s námitkami, které proti napadenému rozhodnutí vznesl Spolek Pro Hanspaulku, tak jím zastoupení účastníci, neboť se jednalo o námitky zcela totožné. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani skutečnost, že nebyli všichni odvolatelé v rozhodnutí výslovně označeni. Tímto rozhodnutím tak žalovaný správní orgán materiálně naplnil požadavky na přezkum napadeného rozhodnutí nadřízeným správním orgánem.
56. Soud má z výše uvedených důvodů za to, že by v daném případě závěr o nepřipustnosti podané žaloby podle § 68 písm. a) s.ř.s. znamenal přepjatý formalismus, který neodpovídá smyslu ustanovení § 68 písm. a) s.ř.s., kterým je především podrobit rozhodnutí správního orgánu přezkumu v rámci veřejné správy, a to dříve, než o něm bude rozhodováno soudem. Tento požadavek byl naplněn, proto dospěl soud k závěru, že žaloba podaná žalobci b), c), a d) je přípustná.
57. Městský soud v Praze proto přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními úřady obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

58. Soud se v návaznosti na přezkoumání přípustnosti podané žaloby zabýval námitkou žalobců (žalobní bod č. 1) o nezákonnosti napadeného rozhodnutí, když z něj nevyplývá, jakým způsobem žalovaný rozhodl o odvolání žalobců b), c) a d).
59. Jak již bylo shora uvedeno, z podaného odvolání ze dne 30. 10. 2016 jednoznačně nevyplývá, zda odvolání bylo podáno výlučně Spolkem Pro Hanspaulku, nebo tímto spolkem a dalšími účastníky, kteří byli v řízení spolkem zastoupeni. V daném případě měl tedy správní orgán postupovat dle § 37 odst. 3 správního řádu a vyzvat účastníka řízení k odstranění vad podaného odvolání, zejména pak k odstranění nejasností ohledně okruhu účastníků, kteří odvolání podávají, a pro případ, že by odvolání bylo podáno nejen Spolkem Pro Hanspaulku, ale i jím zastoupenými účastníky, pak bylo namíste odvolatele vyzvat k doplnění odvolání o náležitosti uvedené v § 82 odst. 2 a § 37 odst. 2 správního řádu. Současně měl správní orgán odvolateli poskytnout přiměřenou lhůtu k odstranění vad a doplnění podání. Tím by postavil správní orgán na jisto, kteří účastníci řízení v dané věci skutečně podávají odvolání, tj. zda pouze Spolek Pro Hanspaulku, zda všichni účastníci, kteří uplatnili v řízení svá práva v řízení a byli zastoupeni Spolkem Pro Hanspaulku, tj. i ti, o nichž bylo rozhodnuto usnesením ze dne 29. 9. 2016, č.j. MCP6 082727/2016, že nejsou účastníky řízení podle § 28 odst. 1 správního řádu, nebo pouze ti účastníci, kteří byli zastoupeni Spolkem Pro Hanspaulku a nebylo o nich rozhodnuto usnesením ze dne 29. 9. 2016, č.j. MCP6 082727/2016.
60. Z obsahu správního spisu je však zřejmé, že správní orgán uvedeným způsobem nepostupoval a posoudil podané odvolání bez dalšího jako odvolání podané pouze Spolkem Pro Hanspaulku. Z tohoto důvodu taktéž nebyli ostatní účastníci řízení v rozhodnutí o odvolání výslovně uvedeni.
61. Avšak v daném případě nemohlo mít porušení ustanovení § 37 odst. 3 správního řádu za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Žalobci b), c) a d) podali odvolání společně se Spolkem Pro Hanspaulku dne 31. 10. 2016, ve kterém uplatnili shodné námítky jako Spolek Pro Hanspaulku. O podaném odvolání, tedy o celém jeho obsahu a všech uplatněných námitkách, bylo žalovaným správním orgánem rozhodnuto dne 13. 11. 2017. Je proto nepochybné, že fakticky bylo rozhodnuto také o námitkách, které proti rozhodnutí o umístění stavby byly vzneseny žalobci b), c) a d). Nelze dále odhlédnout ani od skutečnosti, že rozhodnutí bylo účastníkům řízení doručováno veřejnou vyhláškou, tudíž nemohlo mít jejich neuvedení vliv ani na případné doručení žalobou napadeného rozhodnutí. To, že žalobci b), c) a d) nebyli formálně označeni v žalobou napadeném rozhodnutí, tak nemohlo mít celkově žádný vliv na uplatnění jejich práv v řízení před správním orgánem a zákonnost vydaného rozhodnutí. Koneckonců zrušení rozhodnutí by v daném případě znamenalo toliko doplnění konkrétních osob do úvodu rozhodnutí o podaném odvolání, aniž by bylo jakkoliv dotčeno samotné posouzení odvolání správním orgánem. Tuto námitku proto soud důvodnou neshledal.
62. Soud se dále zabýval námitkou týkající se nesouladu umístěné stavby s urbanisticko-architektonickými charakteristikami a hodnotami prostředí (žalobní bod č. 2). Ve své

podstatě se jedná o námitku, která napadá správní uvážení stavebního úřadu, neboť pouze na jeho základě mohl stavební úřad dovodit, že umísťovaná stavba není v rozporu s urbanisticko-architektonickým charakterem okolní zástavby.

63. Předně je třeba zdůraznit, že úkolem soudu ve správním soudnictví je přezkoumat zákonnost napadeného rozhodnutí, tedy posoudit soulad napadeného rozhodnutí se zákonem. Úkolem soudu není nahradit správní orgán v jeho odborné kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním. Úkolem soudu je posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí hledisek stanovených zákonem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002 – 46). Správní orgán není při svém rozhodování často vázán přesnými kritérii stanovenými zákonem a musí tak rozhodovat v mezích správního uvážení. Jeho rozhodnutí však musí být přezkoumatelné a musí být zřejmé, že nevybočil z mezí a hledisek správního uvážení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2004, č. j. 3 As 24/2004 – 79). Na základě výše uvedeného tedy správní soud může přezkoumat pouze to, zda správní orgány vybočily z mezí správního uvážení či nikoli, nebo zda jej nezneužily.
64. Podle § 90 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), v rozhodném znění, v územním řízení stavební úřad posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu a) s vydanou územně plánovací dokumentací, b) s cíli a úkoly územního plánování, zejména s charakterem území, s požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území, c) s požadavky tohoto zákona a jeho prováděcích právních předpisů, zejména s obecnými požadavky na využívání území, d) s požadavky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu, e) s požadavky zvláštních právních předpisů a se stanovisky dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů 4), popřípadě s výsledkem řešení rozporů a s ochranou práv a právem chráněných zájmů účastníků řízení.
65. Podle čl. 4 odst. 1 vyhlášky OTHP, při umísťování staveb a jejich začleňování do území musí být respektována omezení vyplývající z právních předpisů chránících veřejné zájmy a předpokládaný rozvoj území, vyjádřený v územně plánovací dokumentaci, popřípadě v územně plánovacích podkladech. Umístění staveb a míra zastavění pozemku musí odpovídat urbanistickému a architektonickému charakteru prostředí a požadavkům na zachování pohody bydlení a zdravého životního prostředí. Umístěním stavby a jejím následným provozem nesmí být nad přípustnou míru obtěžováno okolí, zejména v obytném prostředí a ohrožována bezpečnost a plynulost provozu na přilehlých pozemních komunikacích a na drahách.
66. Podle oddílu 16 odst. 37 přílohy č. 1 k vyhlášce č. 32/1999 Sb. hl. města Prahy, o závazné části územního plánu sídelního útvaru hlavního města Prahy, stabilizované území je zastavitelné území, které je tvořeno stávající souvislou zástavbou a stabilizovanou hmotovou strukturou, v němž územní plán nepředpokládá významný rozvoj.

67. Podle oddílu 8 odst. 3 přílohy č. 1 k vyhlášce č. 32/1999 Sb. hl. města Prahy, o závazné části územního plánu sídelního útvaru hlavního města Prahy, ve stabilizovaném území není stanovena míra využití území; z hlediska limitů rozvoje je možné pouze zachování, dotvoření a rehabilitace stávající urbanistické struktury bez možnosti další rozsáhlé stavební činnosti.
68. Žalovaný se k otázce souladu navrhované stavby s urbanisticko-architektonickými hodnotami podrobně vyjádřil zejména na stranách 7 až 9 napadeného rozhodnutí, ve kterém shrnuje, že stavební záměr je situovaný mezi stávající bytovou zástavbou, která je v současné době značně různorodá. Následně správní orgán detailně popisuje její konkrétní podobu. Současně hodnotí konkrétní zasazení navrhované stavby do stávající zástavby, a to jak v ulici U Dráhy, tak v ulici U Dejvického rybníčku. Podrobně je vypořádána také výšková otázka navrhované stavby ve vztahu k okolní zástavbě, kterou tvoří nejen bytové a rodinné domy, jak uvádí žalobci v podané žalobě, ale také objekt s funkčním využitím jako sběrný dvůr – celek Proboštského dvora. V souvislosti se stanovením kódu míry využití území uvedl, že se jedná o stabilizované území, ve kterém není v územním plánu stanovena míra využití území. Žalovaný se vypořádal také s námitkou ohledně výšky navrhované budovy, když zdůraznil, že výšková hladina stávající zástavby je jen jedním z mnoha kritérií, která mají být při posouzení souladu s urbanistickými hodnotami zohledněna. Žalovaný správní orgán přihlédl také k dalším kritériím, jak vyplývá konkrétně ze strany 8 rozhodnutí, kde se zabýval otázkou pojetí fasády a návrhem ploché střechy, přičemž konstatoval, že toto pojetí není sice pro danou lokalitu typické, avšak celkově nepůsobí rušivě. Zabýval se rovněž otázkou hmoty a tvaru existujících staveb, které rovněž mohou být určujícím kritériem pro posouzení souladu navrhované stavby s urbanistickými hodnotami.
69. Stavební úřad se otázkou umístění stavby v závislosti na skutečnosti, že se jedná o stabilizované území, které připouští toliko zachování, dotvoření a rehabilitaci stávající urbanistické struktury, zabýval. Stavební úřad se k této otázce podrobně vyjádřil na straně 9 až 11 rozhodnutí o umístění stavby, když konstatoval, že se jedná o doplnění přechodového prvku mezi ucelenou uliční frontou, kterou tvoří protilehlé stávající až čtyřpodlažní bytové domy v ulici U Dejvického rybníčku, a rozvolněnou zástavbou rodinných domů z jihu a západu území. Daná lokalita je tedy charakteristická značnou různorodostí, která nevytváří kompaktní a ucelené prostředí s jednotným širším urbánním a architektonickým kontextem. Tyto závěry plně odpovídají obsahu správního spisu. Správní orgán rovněž posuzoval míru využití daného území, přičemž při stanovení kódu vycházel ze srovnání s okolní zástavbou. Zohlednil zejména skutečnost, že se v dané lokalitě nacházejí objekty s rozdílnou mírou využití kódu A až G. Současně vycházel z toho, že nejbližší protilehlé objekty mají koeficienty míry využití D až G. Stavební úřad se dále na straně 11 vypořádává s otázkou funkčního využití území, které odpovídá bydlení a blízkce souvisejícím aktivitám a činnostem.
70. Z obsahu správního spisu soud dále zjistil, že záměr stavby byl v průběhu správního řízení kladně projednán s odborem územního rozvoje Magistrátu hl. m. Prahy, který vydal kladné stanovisko s umístěním stavby dne 28. 4. 2015 a 10. 3. 2016. Dále jsou ve spise založena stanoviska Kanceláře architekta Úřadu městské části Praha 6 ze dne 25.

8. 2015 a 24. 9. 2015, která navrhovanou stavbu hodnotí z hlediska územního rozvoje jako objekt, který logicky doplňuje a uzavírá víceméně rozvolněnou zástavbu. Navrhovaná výstavba zhruba zachovává místní historické urbanistické schéma a pouze lokálně překračuje existující výškovou hladinu zástavby a dodržuje stanovené uliční rozvržení. Současně respektuje stávající okolní zástavbu v území. Mimo to je ve spise založena výkresová dokumentace včetně vizualizace umístění navrhované stavby do současné zástavby.
71. Soud s ohledem na uvedené dospěl k závěru, že se správní orgány otázkou souladu navrhované stavby s urbanisticko-architektonickými charakteristikami daného území velice podrobně zabývaly a jejich odůvodnění je přesvědčivé a nevzbuzuje pochybnosti o tom, na základě jakých skutečností dospěly správní orgány k závěru o souladu navrhované stavby s urbanistickými a architektonickými hodnotami. Správní orgány stavbu hodnotily v celém kontextu stávající bytové zástavby, která v dané lokalitě tvoří souvislý celek. Vzhledem k tomu, že stávající zástavba nemá ucelený ráz v důsledku značné různorodosti (zejména rodinné domy, trojpodlažní bytové domy a celek Proboštského dvora), navrhovaná stavba danou lokalitu nijak nenarušuje. Naopak ji vhodným způsobem dotváří, a to i přes poněkud moderní pojetí fasády a ploché střechy. To odpovídá vymezení daného území územním plánem jako území stabilizovaného, u kterého není stanovena míra využití. Správní orgány se rovněž vypořádaly s architektonickými hodnotami dané lokality, jež dle názoru žalobců představuje zejména celek Proboštského dvora, přičemž zohlednily především fakt, že tento objekt slouží v současné době jako sběrný dvůr. Nelze rovněž opomenout, že Magistrát hlavního města Prahy, odbor památkové péče, vydal závazné stanovisko, v němž shledal přípravu navrhovaných prací v rozsahu předložené projektové dokumentace z hlediska zájmů státní památkové péče za přípustnou bez podmínek. Správní orgány při posuzování souladu umístění stavby s urbanisticko-architektonickými charakteristikami území tedy nevybočily z mezí svého diskrečního oprávnění, proto soud neshledal ani tuto námitku důvodnou.
72. K otázce stanovení kódu míry využití území lze uvést toliko, že dané území je územím stabilizovaným (jak ostatně žádný z účastníků řízení nesporně), kde není stanovena míra využití území; z hlediska limitů rozvoje je možné pouze zachování, dotvoření a rehabilitace stávající urbanistické struktury bez možnosti další rozsáhlé stavební činnosti. Stanovení konkrétního kódu míry využití daného území je tedy v posuzovaném případě zcela nadbytečné a irrelevantní.
73. Co se týče dílčí námitky žalobců, že nebyli upozorněni na možnost seznámit se s podklady pro vydání odvolacího řízení, a to konkrétně Posouzení stavebního záměru z hlediska vztahu k urbanistické struktuře a charakteru prostředí, které zpracoval doc. Ing. Arch. I. V., CSc., pak soud tuto námitku rovněž neshledal důvodnou.
74. Podle § 36 odst. 3 věty první správního řádu nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal. Správní orgán dle citovaného ustanovení musí dát, až na zákonné výjimky, účastníkovi správního řízení

vždy možnost vyjádřit se ke všem podkladům správního rozhodnutí. Toto právo nelze účastníkovi upřít, a je proto třeba vždy zkoumat, zda byl poté, co účastník již jednou využil svého práva, správní spis následně doplněn či nikoliv, a zda tak měl účastník řízení faktickou možnost se s úplným správním spisem seznámit (k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č.j. 8 Afs 21/2009-243).

75. Ze správního spisu vyplývá, že Posouzení stavebního záměru z hlediska vztahu k urbanistické struktuře a charakteru prostředí, které zpracoval doc. Ing. arch. I. V., CSc., bylo do správního spisu založeno až spolu s vyjádřením žadatele k odvolání žalobců. Z žalobou napadeného rozhodnutí dále vyplývá, že žalovaný správní orgán tento dokument neposoudil jako podklad pro vydání rozhodnutí (ostatně sám žalovaný toto výslovně v rozhodnutí o odvolání uvádí na straně 8), nýbrž jako studii potvrzující správnost závěrů stavebního úřadu. Ze správního spisu dále vyplývá, že posouzení souladu navrhované stavby s urbanistickými hodnotami dané lokality bylo stavebním úřadem posuzováno již v řízení prvostupňovém, přičemž všem účastníkům řízení (včetně žalobců) byla dána možnost vyjádřit se k této otázce, případně též navrhnout a předložit správnímu orgánu relevantní důkazy, a to jak při ústním jednání dne 6. 1. 2016, tak na základě výzvy ze dne 3. 5. 2016 k vyjádření se k podkladům podle § 36 odst. 3 správního řádu. Žalobci se k otázce urbanistické struktury dané lokality podrobně vyjádřili zejména v podaných námitkách ze dne 27. 4. 2016 a v odvolání proti rozhodnutí o umístění stavby ze dne 30. 10. 2016.
76. Soud se proto neztotožnil s tvrzením žalobců, že jim nebyla dána možnost seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Naopak lze přisvědčit názoru žalovaného, že se v případě předmětného dokumentu zpracovaného doc. Ing. Arch. I. V. nejednalo o podklad pro vydání rozhodnutí. Vlastní posouzení námítky žalovaným je uvedeno zejména na stranách 7 a 8 rozhodnutí a je ukončeno větou „Se závěrem stavebního úřadu se lze ztotožnit“. Žalovaný správní orgán z Posouzení stavebního záměru z hlediska vztahu k urbanistické struktuře a charakteru prostředí při hodnocení podané námítky nevycházel. Je sice pravdou, že žalovaný správní orgán v napadeném rozhodnutí na posouzení stavebního záměru doc. Ing. arch. I. V., CSc. odkazuje a cituje z něj, avšak v kontextu vypořádání odvolací námítky je zjevné, že se jedná toliko o hodnocení s podpůrným významem. Jinými slovy citace z daného posouzení měla toliko vést k větší přesvědčivosti rozhodnutí, studie však nesloužila jako podklad pro vlastní rozhodnutí.
77. Soud se dále zabýval námitkou žalobců, že stavba je navržena v rozporu s požadavky na kvalitu prostředí a pohody bydlení (žalobní bod č. 3).
78. Podle čl. 8 odst. 1 věta první vyhlášky OTTP, musí vzájemné odstupy staveb splňovat zejména požadavky urbanistické, architektonické, životního prostředí, hygienické, veterinární, ochrany povrchových a podzemních vod, ochrany památek, požární ochrany, bezpečnosti, civilní ochrany, požadavky na denní osvětlení a oslunění a na zachování pohody bydlení.
79. Pojem „pohoda bydlení“ definoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 2. 2. 2006, čj. 2 As 44/2005-116, a stavební úřad jeho obsah uvedl v odůvodnění prvostupňového

rozhodnutí. Soud považuje za potřebné zdůraznit, že pojem „pohoda bydlení“ je neurčitý právní pojem, jehož obsah je tvořen celou řadou složek, které jsou konkrétněji zpracovány právními předpisy (hodnota hluku, prachu, vzdálenosti staveb). Naplnění požadavku zachování pohody bydlení pro stávající stavby je tedy stavebním úřadem posuzováno podle konkrétních kritérií. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2007, čj. 9 As 5/2007-76 tento soud uvedl, že „*je při posuzování této námitky třeba vyjít ze základního předpokladu, že normy o obecných technických požadavcích na výstavbu svým obsahem odrážejí požadavky na pohodu bydlení, osvětlení i oslunění. Jsou-li tyto normy dodrženy a je prokázán soulad s veřejným zájmem (spočívající především v jejich aplikaci), nelze úspěšně namítat, že pohoda bydlení, osvětlení a oslunění nemovitostí, potenciálně předmětnou stavbou dotčených, jsou nedostatečné*“.

80. Zdejší soud nemá důvodu se od shora citované judikatury odchýlit a odkazuje proto v plném rozsahu na citované rozsudky Nejvyššího správního soudu. Z rozhodnutí stavebního úřadu i z žalobou napadeného rozhodnutí je zřejmé, jakým způsobem se správní orgány s otázkou pohody bydlení vypořádaly. Jejich rozhodnutí jsou přesvědčivá a nevzbuzují ani v této otázce pochybnosti. Je třeba zejména zdůraznit skutečnost, že v průběhu správního řízení nebylo zjištěno, že by požadovaná stavba jakkoliv v budoucnu zasáhla do stávajících poměrů nad rámec stanovených limitů právními předpisy. Současně je třeba zdůraznit, že ve správním spise jsou založeny jak světelně technická studie vypracovaná Ing. M. P., tak hluková studie a dodatek k ní vypracovaný Ing. V. Z., přičemž obě tyto studie vyznívají ve prospěch provedení stavebního záměru. Po obsahové stránce koneckonců žalobci ani závěry tam uvedené nezpochybňují. Současně dotčené orgány na úseku ochrany prostředí, požární ochrany a ochrany obyvatelstva, pozemních komunikací a bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích vyslovily se stavbou svůj souhlas. Bylo rovněž vydáno podkladové závazné stanovisko Hygienické stanice hlavního města Prahy ze dne 3. 11. 2015, č.j. HSHMP 48330/2015, které bylo potvrzeno stanoviskem Ministerstva zdravotnictví ze dne 27. 1. 2017, č.j. MZDR 5132/2017-4/OZV. Ve světle uvedených závěrů, jakož i ve světle citované judikatury Nejvyššího správního soudu, se uvedená námitka proto jeví jako zcela nedůvodná.
81. Žalobci dále namítali, že stavba není v souladu s územně plánovací dokumentací, neboť se jedná o území stabilizované, které je tvořeno stávající souvislou zástavbou a stabilizovanou hmotovou strukturou, ve kterém územní plán nepředpokládá významný rozvoj (žalobní bod č. 4).
82. Tato námitka je duplicitní, neboť již byla částečně zahrnuta v rámci druhé žalobní námitky, v níž žalobci namítali nesoulad umístění stavby s urbanisticko-architektonickými charakteristikami dané lokality. Soud se touto námitkou zabýval, a proto pro úplnost odkazuje na vše, co již k této námitce výše uvedl. Současně považuje za nutné doplnit, že podle oddílu 16 odst. 37 přílohy č. 1 k vyhlášce č. 32/1999 Sb. hl. města Prahy, o závazné části územního plánu sídelního útvaru hlavního města Prahy, je stabilizované území zastavitelné území, které je tvořeno stávající souvislou zástavbou a stabilizovanou hmotovou strukturou, v němž územní plán nepředpokládá významný rozvoj. Podle oddílu 8 odst. 3 přílohy č. 1 téže

vyhlášky, není ve stabilizovaném území stanovena míra využití území; z hlediska limitů rozvoje je možné pouze zachování, dotvoření a rehabilitace stávající urbanistické struktury bez možnosti další rozsáhlé stavební činnosti.

83. Předně lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2010, čj. 7 As 13/2010-145, ve kterém tento soud uvedl, že „pokud je rozhodnutí o umístění stavby v souladu s územním plánem, jedná se ze strany vlastníka předmětného pozemku o výkon jeho vlastnického práva v mezích přípustných podle územního plánu“. V témže rozsudku Nejvyšší správní soud vyslovil také názor, že „v daném území se jedná o zástavbu příměstského typu, která se postupně může vyvíjet a měnit. Stěžovatelé ani jiné osoby, jejichž práva mohou být územním rozhodnutím dotčena, nemají, a ani mít nemohou, subjektivní veřejné právo na to, aby poměry území, v němž se nachází jejich majetek, byly navždy konzervovány a nemohly se změnit. Změny ve využití území v průběhu času, včetně nejrozličnějších stavebních aktivit, jsou přirozenou součástí vývoje společnosti a jednotlivci jim a priori nemá právo bránit. Zvláště v urbanizovaných oblastech může být nová výstavba zcela přirozeným a logickým způsobem využití určitého území. (...) Připuštění, že území se může v určitých mezích urbanisticky proměňovat a vyvíjet, je přirozenou vlastností územního plánování a reflexí toho, že zástavba v urbanizovaných oblastech, s výjimkou případů, kdy je její konkrétní podobu třeba chránit a neměnit, např. z důvodů památkové ochrany či ochrany krajinného rázu, se může v běhu času proměňovat. (...) Vlastník pozemku má (...) právo užívat svůj majetek podle své libosti, pokud se nepřipustně nedotkne práv jiných a pokud nevybočí z mezí přípustné veřejnoprávní regulace. (...) Pokud se totiž nejedná o obtěžování mimořádné, převyšující míru přiměřenou poměrům, je přednostně na tom, kdo se cítí být obtěžován, aby provedl opatření, která by tomuto obtěžování zabránila. (...) Stěžovatelé si nemohou osobovat právo na to, aby byla vyloučena každá stavební změna v jejich sousedství, která by podstatně snížila míru jejich soukromí. Skutečnost, že na sousedním pozemku doposud nestále stavba, jejíž povaha umožní, aby někteří její uživatelé viděli na pozemek stěžovatelů či do oken jejich domu, nezakládá stěžovatelům právo na to, aby tento stav přetrvával i do budoucna. Stěžovatelé vůči sousednímu pozemku „nevydrželi“ žádné právo na to, aby se výstavba na něm omezila více, než jaká omezení standardně vyžadují obecné poměry v území, jež jsou vyjádřeny v územním plánu“. Z konstantní judikatury správních soudů (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2017, č.j. 7 As 143/2017-75, nebo rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 5. 2016, č.j. 8 A 13/2013-60) dále vyplývá, že v rozhodnutí o umístění stavby musí být řádně odůvodněno, zejména uvedením, proč zamýšlená stavba svým charakterem a rozměry nevybočuje z limitů daných územním plánem. Pokud územní plán umožňuje umístit stavbu pouze za splnění určitých podmínek, pak jejich splněním se musí správní orgán důkladně zabývat. V daném případě bylo povinností stavebního úřadu zejména posoudit, zda umístění stavby splňuje požadavek, že se jedná o stabilizované území, které připouští toliko zachování, dotvoření a rehabilitaci stávající urbanistické struktury. Pouze takové rozhodnutí, ve kterém správní orgán řádně vyloží, na základě jakých skutečností dospěl k přesvědčení, že jsou splněny limity územního plánu, může v rámci soudního přezkumu obstát.

84. Správní orgány obou stupňů se otázkou souladu navrhované stavby s územně plánovací dokumentací zabývaly. Stavební úřad tak učinil na stranách 9 a 10

prvostupňového rozhodnutí, žalovaný na straně 12 napadeného rozhodnutí. Zejména z rozhodnutí stavebního úřadu je zřejmé, na základě jakých skutečností dospěl k závěru, že navrhovaná stavba je v souladu s územně plánovací dokumentací. Předně správní orgán posoudil funkční využití daného území, které je územím čistě obytným. Uvedené využití plně odpovídá rovněž funkčnímu využití navrhované stavby, když navrhovaný záměr počítá s vytvořením 13 bytů sloužících výhradně k bytovému účelu. Současně správní orgán posoudil navrhovanou stavbu s přihlédnutím k faktu, že navrhovaná stavba má být umístěna ve stabilizovaném území, jež připouští toliko možnost zachování, dotvoření a rehabilitace stávající urbanistické struktury bez možnosti další rozsáhlé stavební činnosti. Vypořádal se zejména se zasazením navrhované stavby do stávající zástavby rodinných domů, ale i zástavby třípodlažních budov v ulici U Dejvického rybníčku. Současně se zabýval výškovým a objemovým charakterem navrhované stavby. V odůvodnění rozhodnutí o umístění stavby nechybí ani vyhodnocení koeficientu zastavěné plochy a dalších parametrů v porovnání s okolními pozemky a objekty. Na základě těchto skutečností dospěl stavební úřad k závěru, že navrhovaný záměr „dotváří“ dosud nezastavěnou část území přiměřenou hmotou. Na tyto závěry odkázal také žalovaný v napadeném rozhodnutí. Tyto závěry potvrzují také stanoviska Kanceláře architekta Úřadu městské části Praha 6 ze dne 25. 8. 2015 a 24. 9. 2015. V průběhu správního řízení byl také soulad stavebního záměru s územně plánovací dokumentací posouzen Magistrátem hlavního města Prahy, Odborem územního rozvoje, dne 10. 3. 2016. Dotčený správní orgán dospěl k závěru, že záměr je v souladu s funkčním využitím platného územního plánu hl. m. Prahy.

85. Žalovanému lze dát za pravdu, že skutečnost, že navrhovaná stavba má být umístěna ve stabilizovaném území neznamená, že je v dané lokalitě napříště vyloučena jakákoliv stavební činnost. Stavební činnost je v dané lokalitě limitována, a to tím, že je sice vyloučena rozsáhlá stavební činnost, není ovšem vyloučeno, aby zde docházelo k zachování, dotvoření a rehabilitaci stávající urbanistické struktury, a to i v důsledku stavební činnosti. Žalobci tedy nemají právo na to, aby území zůstalo stavebně zcela nedotčeno. Nelze rovněž souhlasit s tvrzením žalobců, že se správní orgány posouzením toho, zda je splněn regulativ územního plánu, vůbec nezabývaly. Naopak žalovaný (v návaznosti na žalobní námitku ohledně nesouladu stavby s urbanisticko-architektonickými charakteristikami) a zejména stavební úřad se posouzením této otázky velice podrobně zabývaly, jejich odůvodnění je logické, přesvědčivé a nevzbuzuje žádné pochybnosti. Pouze pro úplnost soud ve shodě s žalovaným uvádí, že popis regulačního plánu z let 1924 a 1939 je pro posouzení věci nerozhodný. Soud proto shledal, i v návaznosti na vypořádání této námitky v části ohledně žalobního bodu č. 2, tuto žalobní námitku nedůvodnou.
86. Soud se dále zabýval námitkou žalobců, že stavba není v souladu s územně plánovací dokumentací ani ve vztahu k ochraně zeleně, neboť stavba je navržena do území se zvýšenou ochranou zeleně (žalobní bod č. 5).
87. Dle metodického pokynu k Územnímu plánu sídelního útvaru hlavního města Prahy schváleného 9. 9. 1999, usnesením zastupitelstva Hlavního města Prahy č. 10/05, území se zvýšenou ochranou zeleně vymezuje zastavěné pásmo se stabilizovaným či zvýšení umožňujícím podílem zeleně v kontaktu s lesními porosty, hodnotnými

přírodními lokalitami, vegetačními doprovody vodotečí, ve kterých je cílem ochrana souvislých ploch zeleně, solitérů a skupin kvalitních a perspektivních dřevin, které obohacují celoměstský systém zeleně a systém ÚSES.

88. Žalovaný se uvedenou námitkou zabýval zejména na straně 13 a 14 napadeného rozhodnutí. Uvedl, že dle územního plánu se jedná o směrný prvek zóny ochrany přírody v zastavěných územích, nikoliv o prvek závazný. Dále uvedl, že se jedná o zastavitelné polyfunkční obytné území bez stanoveného kódu míry využití území. Žalovaný také shodně se stavebním úřadem odkázal na doložený dendrologický průzkum z března 2015, který byl zpracován Ing. L. S., ve kterém je uvedeno, že k odstranění jsou určeny převážně dřeviny neperspektivní a dřeviny špatného zdravotního stavu. Kompenzace bude následně realizována náhradní výsadbou v rozsahu navrhovaných sadbových úprav. Současně poukázal na stanoviska dotčených orgánů ochrany přírody, které k navrhované stavbě vydaly závazná stanoviska. Stavební úřad se touto otázkou zabýval na straně 24 svého rozhodnutí. Stavební úřad vycházel nejen z předloženého dendrologického průzkumu z března 2015, který byl zpracován Ing. L. S., ale zohlednil také návrh následné výsadby zeleně. Na základě předložené dokumentace a výpočtem koeficientu zeleně dospěl k závěru, že navrhovaný koeficient zeleně odpovídá požadavkům Metodického pokynu k Územnímu plánu hlavního města Prahy.
89. Soud předně nemohl dát za pravdu žalovanému v tom smyslu, že by směrná část územního plánu byla pro stavební úřad nezávazná. Jak vyplývá např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 7 As 41/2008 - 201, *„Směrná část územně plánovací dokumentace představuje doprovodnou část závazné části územně plánovací dokumentace a stavební úřad ji musí brát v úvahu, neboť i ona je podkladem rozhodování v území, jak vyplývá ze stavebního zákona. Může se však od ní z racionálních a legitimních důvodů odchýlit, pokud zdůvodní svůj způsob řešení, zejména s ohledem na požadavky závazné části a smysl a účel obsahu územně plánovací dokumentace. [...] Pokud tak neučiní, je takové rozhodnutí nepřezkoumatelné, neboť z něj nelze seznat, zda také směrná část byla podkladem rozhodování v území, či zda ji stavební úřad ignoroval. V této souvislosti lze poukázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2006, č. j. 2 Ao 2/2006 - 62, dostupné na www.nssoud.cz, v němž byl vyjádřen právní názor, že z obsahu stavebního zákona jasně plyne, že podkladem územního rozhodnutí je celá územně plánovací dokumentace, bez ohledu na to, zda se jedná o její závaznou či směrnou část a také na usnesení ze dne 24. 1. 2007, č. j. 3 Ao 2/2007 - 42, dostupné na www.nssoud.cz.“* Z uvedeného důvodu není ani následná argumentace a posouzení této odvolací námitky žalovaným zcela odpovídající požadavkům citované judikatury.
90. Soud však přesto dospěl k závěru, že ani tato námitka žalobců není důvodná. Jak zejména vyplývá z dendrologického průzkumu Ing. L. S., dřeviny, jejichž odstranění je navrhováno, jsou ve špatném zdravotním stavu a jsou neperspektivní. Důvodem jejich odstranění je tedy nejen realizace stavby, ale zejména jejich současný špatný stav. Naopak ochrana ve smyslu metodického pokynu k Územnímu plánu sídelního útvaru hlavního města Prahy má být zaručena kvalitním a perspektivním dřevinám, o které se však v daném případě nejedná. V této souvislosti je třeba také tvrzení žalobců uvedené v žalobě, že „tato zeleň je zde již desítky let a tyto vlastnosti v žádném případě

nevykazuje“, hodnotit jako ničím nepodložené, neboť žalobci nepředložili žádné konkrétní důkazy na podporu svých tvrzení. Je třeba si především uvědomit, a nepřímě toto vyplývá zejména z rozhodnutí stavebního úřadu, že stávající neperspektivní dřeviny a dřeviny ve špatném zdravotním stavu budou nahrazeny novou výsadbou, tedy dřevinami kvalitními a perspektivními. Tím je dle názoru soudu dána právě ona racionalita a legitimní důvod, pro který lze danou stavbu hodnotit v souladu s územním plánem, a to i s jeho směrnou částí.

91. Pro úplnost soud uvádí, že žalobcům lze dát za pravdu v tom, že pro dané území není stanovena míra jeho využití a z tohoto důvodu je bezpředmětné vztáhnout daný kód míry využití ke koeficientu zeleně, jak to učinil stavební úřad. Uvedené však soud neshledal důvodem, který by činil rozhodnutí nezákonným. Koneckonců také žalovaný v napadeném rozhodnutí dal žalobcům v tomto směru za pravdu, když v napadeném rozhodnutí na straně 13 uvádí, že „odůvodnění stavebního úřadu odkazující na neexistující regulativ území G je irrelevantní, nemá však žádný vliv na zákonnost či věcnou správnost výrokové části územního rozhodnutí“. Přesto tuto námitku žalobci opakovaně namítají v podané žalobě.
92. Soud se dále zabýval námitkou žalobců, že nejsou splněny minimální odstupové vzdálenosti od okolních staveb (žalobní bod č. 6).
93. Podle čl. 8 odst. 1 vyhlášky OTTP, vzájemné odstupy staveb musí splňovat zejména požadavky urbanistické, architektonické, životního prostředí, hygienické, veterinární, ochrany povrchových a podzemních vod, ochrany památek, požární ochrany, bezpečnosti, civilní ochrany, požadavky na denní osvětlení a oslunění a na zachování pohody bydlení. Odstupy musí dále umožňovat údržbu staveb a užívání prostoru mezi stavbami pro technická či jiná vybavení a činnosti, které souvisejí s funkčním využitím území (například sítě technického vybavení, dětská hřiště). Podle odstavce 2 citované vyhlášky jsou-li v některé z protilehlých stěn sousedících staveb pro bydlení okna obytných místností, musí být odstup staveb roven alespoň výšce vyšší z protilehlých stěn, s výjimkou vzájemných odstupů staveb rodinných domů podle odstavce 3 až 6. Uvedené odstupy mezi stavbami pro bydlení neplatí pro jednotlivé stavby umístované v prolukách. Obdobně se určují odstupy od staveb nebytových. Podle odstavce 9 citované vyhlášky vzájemné odstupy a vzdálenosti se měří na nejkratší spojnici mezi vnějšími povrchy obvodových stěn a předsazených částí stavby (balkóny, arkýře, terasy, vstupy apod.), střech, dále od hranic pozemků a okraje vozovky pozemní komunikace.
94. Spornou mezi stranami se stala především otázka posouzení protilehlosti stěn. Dle názoru žalobců je třeba do výšky vyšší z protilehlých stěn, tj. stěny navrhované stavby, započít rovněž ustupující části navrhované stavby, tj. obvodové stěny 4. NP a 5. NP, tudíž celková výška stěny navrhované stavby činí 20,4 m. Naopak žalovaný je přesvědčen, že s ohledem na ustupující charakter 4. NP a 5. NP, nelze výšku obvodové stěny 5. NP započít do celkové výšky stěny, a je proto třeba vycházet z výšky navrhované stavby na úrovni 3. NP.

95. Předně je třeba uvést, že z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce a) je vlastníkem pozemku parc. č. x (zastavěná plocha a nádvoří). Žalobkyně b) je vlastníkem pozemku parc. č. x (zahrada) a dále stavby na pozemku parc. č. x. Žalobci c) a d) jsou vlastníky pozemku parc. č. x (zastavěná plocha a nádvoří). Z projektové dokumentace (situační výkres C.2) vyplývá, že stavby umístěné na pozemcích parc. č. x a x nemají s navrhovanou stavbou protilehlou stěnu, když stěna navrhované stavby končí před hranicí pozemku parc. č. x s pozemkem parc. č. x a dále již nezasahuje. Žalobci a) a b) tudíž nemohou být dotčeni na svých právech případnou nedostatečnou odstupovou vzdáleností ve smyslu čl. 8 shora citované vyhlášky. Žalobci a) a b) tudíž ani nemohou uplatnit uvedenou žalobní námitku. Soud proto posuzoval tuto námitku toliko ve vztahu k žalobcům c) a d).
96. Z předložené projektové dokumentace (situační výkres C.2) dále vyplývá, že dotčený pozemek parc. č. x je umístěn ve vztahu k navrhované stavbě takovým způsobem, že protilehlou stěnou ke stavbám umístěným na daném pozemku je stěna 3. NP navrhované stavby. Stěna 5. NP již není, jak vyplývá z projektové dokumentace, protilehlou stěnou, když nezasahuje do výhledové výšece pozemku parc. č. x a současně je ustupující. Vycházeje z uvedené úvahy, soud dospěl k závěru, že námitka žalobců není důvodná, neboť výška stěny navrhované stavby v ulici U Dejvického rybníčku činí v úrovni 3. NP 10,2 m (viz situační výkres C.2). Po započtení výšky stěny podzemního podlaží činí výška stěny 13,7 m. Minimální odstupová vzdálenost od budovy umístěné na pozemku parc. č. x činí dle projektové dokumentace 14,6 m. Z uvedeného je zřejmé, že podmínka minimální odstupové vzdálenosti dle čl. 8 odst. 2 vyhlášky OTTP byla splněna.
97. Soud se dále zabýval námitkou žalobců, že nebylo doloženo splnění požadavků na ochranu před hlukem (žalobní bod č. 7).
98. Podle § 149 odst. 1, 3, a 4 správního řádu, ve znění účinném v době vydání napadeného rozhodnutí, závazné stanovisko je úkon učiněný správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Správní orgány příslušné k vydání závazného stanoviska jsou dotčenými orgány. Jestliže bylo v průběhu řízení o žádosti vydáno závazné stanovisko, které znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne. Jestliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska. Tomuto správnímu orgánu zasílá odvolání spolu s vyjádřením správního orgánu prvního stupně a s vyjádřením účastníků. Po dobu vyřizování věci nadřízeným správním orgánem správního orgánu, který je příslušný k vydání závazného stanoviska, lhůta podle § 88 odst. 1 neběží.
99. Jak vyplývá z citovaného ustanovení, závazné stanovisko je úkonem správního orgánu, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení ve smyslu § 67 správního řádu, jeho obsah je ovšem závazný pro výrokovou část rozhodnutí. Je tedy jedním z podkladů pro vydání rozhodnutí, u kterého neplatí zásada volného hodnocení důkazů podle § 50 odst. 4 správního řádu. Správní orgán je posouzením otázky

dotčeného orgánu vyjádřeným v závazném stanovisku vázán, jak vyplývá zejména z odst. 3 správního řádu. Ohledně závazného stanoviska dotčeného orgánu podle § 149 správního řádu platí, že závazné stanovisko by se mělo z hlediska formálních náležitostí a jeho obsahu, zejména co do požadavku jasnosti, určitosti a přezkoumatelnosti, blížit správním rozhodnutím (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2009, č. j. 9 As 21/2009 – 150). Jestliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, pak je správní orgán, který je závazným stanoviskem vázán, povinen předložit toto závazné stanovisko nadřízenému správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska, aby jej potvrdil nebo změnil. Úkon, kterým nadřízený orgán dotčeného orgánu v rámci odvolacího řízení potvrdí nebo změní závazné stanovisko dotčeného orgánu, je z hlediska obsahu i formy opět závazným stanoviskem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2015, č. j. 4 As 241/2014 – 30).

100. Z obsahu správního spisu vyplývá, že správnímu orgánu byla předložena hluková studie Ing. V. Z., ze které vyplývá, že benevolentnější limity hluku (70 dB/A/) budou u navrhované stavby dodrženy bez výjimky. Přísnější limity hluku (60 dB/A/) jsou v současné době dodrženy, v roce 2030 se počítá s překročením hlukových limitů v denním období u několika bodů v řádu 2 dB/A/ a v jednom bodě se počítá s vyšším překročením limitů. Součástí studie je také protokol o měření hluku ze železniční dopravy. Z dodatku ke hlukové studii vyplývá, že byla navržena protihluková zástěna, která ochrání venkovní chráněné prostory před okny tří bytových místností beze zbytku. Hygienická stanice hlavního města Prahy vydala dne 3. 11. 2015 závazné stanovisko č.j. HSHMP 48330/2015, ve kterém vyslovila svůj souhlas s návrhem stavby dle projektové dokumentace za podmínek protihlukových opatření uvedených v závazném stanovisku. V něm také reagovala na závěry hlukové studie vypracované Ing. Z. V rámci odvolacího řízení bylo závazné stanovisko Hygienické stanice hlavního města Prahy potvrzeno rozhodnutím Ministerstva zdravotnictví ČR ze dne 30. 6. 2017, č.j. MZDR 5132/2017-4/OVZ.

101. Ministerstvo zdravotnictví se v rámci přezkumu závazného stanoviska Hygienické stanice hlavního města Prahy podrobně zabývalo námitkami žalobců, které byly v rámci správního řízení vzneseny. Tak např. k námitce, že „pozemek parc. č. x leží v ochranném pásmu dráhy, který je 30 až 60 m od osy krajní koleje (...) Šedesátimetrové pásmo zasahuje až na jižní hranu slepé části ulice U Dejvického rybníčku (...) Požadavek na dodržení normové míry hluku v navrhovaném objektu je uveden ve vyjádření hygienika, avšak v územním řízení nebylo doloženo, že tento požadavek je splněn (...)“ uvedlo Ministerstvo zdravotnictví, že pro chráněný venkovní prostor staveb situovaných v ochranném pásmu drah platí dle nařízení vlády č. 272/2011 Sb. hygienické limity $L_{Aeq, 16h} = 60$ dB pro denní dobu a $L_{Aeq, 8h} = 55$ dB pro noční dobu. Měřením hluku vyplývá, že ve výpočetním bodě č. 1 hodnoty ekvivalentní hladiny akustického tlaku činí $L_{Aeq, 16h} = 64,5$ dB pro denní dobu a $L_{Aeq, 8h} = 58,2$ dB pro noční dobu. Obytnou stavbu však lze umístit i do území s hlukem přesahujícím hygienické limity, bude-li chráněný venkovní prostor stavby eliminován tak, že výplně stavebních otvorů (oken) nebudou sloužit k zajištění přímého větrání obytných místností. Ministerstvo zdravotnictví se vypořádalo také s druhou námitkou žalobců, a to že „nelze předložení průkazu splnění podmínek pro umístění stavby (...)“

odsunout až do fáze stavebního řízení (...)“. K této námitce Ministerstvo zdravotnictví uvedlo, že se územním rozhodnutím schvaluje navržený záměr a stanoví se podmínky pro využití a ochranu území, podmínky pro další přípravu a realizaci záměru, zejména pro projektovou přípravu stavby. Teprve v rámci stavebního řízení musí být podrobně specifikována celá stavba, a to včetně úprav řešící venkovní chráněný prostor stavby. V této fázi řízení orgán ochrany veřejného zdraví v projektu ke stavebnímu povolení vyžadují po stavebníkovi, aby na základě upřesněné technologie záměru doložil, že hluk emitovaný záměrem nezhorší akustickou situaci v nejbližším okolí.

102. V podané žalobě žalobci shora uvedené námitky toliko opakují a uvádí, že nebylo prokázáno, že hlukem z provozu stavby nedojde k překročení hygienických limitů v chráněném venkovním prostoru a chráněném vnitřním prostoru staveb. Současně nesouhlasí s názorem, že průkaz nepřekročení hygienických limitů má být doložen až v rámci stavebního řízení. Na základě jakých konkrétních úvah dospěli žalobci ke svému přesvědčení, že průkaz nepřekročení hygienických limitů má být předložen již v řízení o umístění stavby, z žaloby nevyplývá. V souvislosti s uvedeným je třeba uvést, že sama skutečnost, že žalobci nesouhlasí se závěrem v závazném stanovisku k jejich námitkám proti němu vysloveném, neznamená, že jsou uvedené závěry nesprávné, či nedostatečné. Naopak soud závěry uvedené v závazném stanovisku považuje za správné, dotčený správní orgán se s jednotlivými námitkami podrobně vypořádal a vyložil, jak danou otázku z hlediska své odborné způsobilosti posoudil. Vydané závazné stanovisko je současně formálně bezvadné, a nelze proto učinit závěr o jeho nezákonnosti.

103. Obdobně soud hodnotil námitku žalobců, že nebylo prokázáno splnění požadavků § 20 odst. 5 písm. c), resp. § 21 odst. 3 vyhlášky č. 501/2006 Sb., na likvidaci dešťových vod (žalobní bod č. 8).

104. Z obsahu správního spisu vyplývá, že se stavbou a s umístěním stavby vyslovily souhlas dotčené orgány, a to zejména Pražská vodohospodářská společnost a.s. dne 15. 4. 2015, Pražské vodovody a kanalizace, a.s. dne 15. 4. 2015. Současně bylo dne 8. 3. 2016 vydáno závazné stanovisko odboru výstavby Úřadu městské části Praha 6, č.j. MCP6 009997/2016. V tomto stanovisku bylo konstatováno, že daný záměr je z hlediska zájmů chráněných podle vodního zákona možný a současně stanovil konkrétní podmínky. V rámci odvolacího řízení bylo závazné stanovisko přezkoumáno Magistrátem hlavního města Prahy, Odborem ochrany prostředí. Rozhodnutím ze dne 27. 4. 2017, č.j. MHMP 447102/2017, bylo závazné stanovisko odboru výstavby Úřadu městské části Praha 6 změněno tak, že byly upraveny konkrétní podmínky, za kterých se kladné závazné stanovisko vydává. V rámci přezkumu závazného stanoviska se dotčený správní orgán rovněž vypořádal s odvolacími námitkami. Dotčený orgán vychází ze studie Mgr. Z. T. ze dne 18. 3. 2016, na jejímž základě učinil dotčený orgán závěr o nevhodnosti a nepříznivosti horninového prostředí pro zasakování zachycených srážkových vod. Současně na základě přezkumu výpočtu odtoku dešťových vod, který je uveden v Souhrnné technické zprávě na straně 5, dospěl k závěru, že navržená retence 16,5 m³ vyhoví potřebám celkové odvodňované plochy 1520 m². Dále se také dotčený orgán vyjádřil ke skutečnosti, že nebyl v daném případě vypracován podrobný průzkum pro

vsakování srážkových vod podle normy ČSN 75 9010 Vsakovací zařízení srážkových vod. V této souvislosti dospěl k závěru, že i předložené vyjádření Mgr. Z. T., která je nadána odbornou způsobilostí, je pro posouzení možnosti vsakování srážkových vod dostatečné. Dále se dotčený orgán vyjádřil také k námitce vysokého podílu zastavěnosti a odstranění stávající vsakovací vrstvy, přičemž uvedl, že toto samo o sobě není důvodem pro nevyhovění žádosti o umístění stavby. Současně uvedl, že nelze s ohledem na geologické a hydrologické podmínky pro zasakování předpokládat, že by v případě nižšího podílu zastavěnosti nemusely být srážkové vody primárně odváděny do kanalizace.

105. Shodně jako v případě předchozí žalobní námitky je třeba konstatovat, že žalobci de facto pouze kopírují námitky uvedené v podaném odvolání, a to aniž by jakýmkoliv způsobem blíže reagovali na jejich vypořádání žalovaným správním orgánem v napadeném rozhodnutí. Rovněž v případě této námitky se jedná o pouhá ničím nepodložená tvrzení a úvahy žalobců. Žalobci např. nedokládají vlastní vypracovanou studii, která by potvrzovala jejich závěry o tom, že v případě nižšího podílu zastavěnosti by skutečně nemusely být srážkové vody primárně odváděny do kanalizace. Současně není zřejmé, jakým způsobem žalobci dospěli k závěru, že odpovídajícím procentem zastavěnosti pozemku tak, aby bylo zaručeno vsakování na vlastním pozemku, je právě 60 %. Naopak správní orgány při svém rozhodování vycházely zejména ze závazných stanovisek dotčených orgánů, která byla vypracována s ohledem na závěry Mgr. Z. T., která má odbornou způsobilost v hydrogeologii a sanační geologii č. 2088/2009. Současně také nelze přehlédnout, že i další dotčené orgány vydaly s umístěním stavby svůj souhlas, a to konkrétně Pražská vodohospodářská společnost a.s. a Pražské vodovody a kanalizace, a.s. S ohledem na uvedené skutečnosti soud námitku žalobců neshledal důvodnou.
106. V rámci posouzení námitky se soud také zabýval dílčí námitkou žalobců, že správní orgány nesprávně aplikovaly vyhlášku hl. m. Prahy č. 26/1999, o obecných požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze, přestože měla být aplikována vyhláška č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využití území.
107. K této žalobní námitce soud uvádí, že daná otázka již byla opakovaně správními soudy řešena. V minulosti byla otázka místní působnosti prováděcích předpisů vydaných na základě zmocnění obsaženého ve stavebním zákoně řešena Nejvyšším správním soudem, a to rozsudkem ze dne 16. 1. 2004, č.j. 5 A 153/2000-81. Dle citovaného rozsudku „*Vyhláška Ministerstva pro místní rozvoj, vydaná na základě zmocnění obsaženého v § 143 odst. 1 písm. k) zákona č. 50/1976 Sb., stavebního zákona, a vyhláška Národního výboru hlavního města Prahy č. 5/1979 Sb. NVP, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze, vydaná na základě zmocňujícího ustanovení § 143 odst. 5 téhož zákona, jsou právními předpisy stejné právní síly toliko s odlišnou místní působností: působnost vyhlášky Ministerstva pro místní rozvoj se vztahuje na území celé České republiky s výjimkou hlavního města Prahy a působnost vyhlášky Národního výboru hlavního města Prahy dopadala naopak pouze na tuto obec*“. Ačkoliv citované rozhodnutí bylo vydáno za účinnosti zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), lze uvedené závěry vztáhnout i na posuzovaný případ. To koneckonců potvrzují také četná rozhodnutí správních soudů

z nedávné doby jako např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 8. 2016, č.j. 6 A 78/2015 – 194, ze dne 28. 1. 2016, č.j. 5 A 127/2013-103, ze dne 27. 4. 2017, č.j. 11 A 43/2015 – 42.

108. S ohledem na uvedené je třeba konstatovat, že vyhláška č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění pozdějších předpisů, na kterou opakovaně odkazovali žalobci, se u staveb umístěných na území hl. m. Prahy nepoužije. Vyhláška č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, o obecných požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze, byla sice zrušena s účinností od 1. 8. 2016, dle přechodných ustanovení nařízení č. 10/2016 Sb. hl. m. Prahy, kterým se stanovují obecné požadavky na využívání území a technické požadavky na stavby v hl. m. Praze (pražské stavební předpisy), se však dokumentace a projektová dokumentace, která byla zpracována do 30. září 2014 podle vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze, ve znění pozdějších předpisů, a předložena stavebnímu úřadu ve lhůtě do 30. září 2016, posuzuje podle vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze, ve znění pozdějších předpisů. V posuzovaném případě byla dokumentace zpracována v září 2014 a stavebnímu úřadu byla předložena dne 28. 7. 2015.
109. Z uvedených důvodů není námitka, že správní orgán neprovedl přezkum souladu stavby s vyhláškou č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, důvodná, neboť pro posouzení umístění stavby je rozhodná vyhláška č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, o obecných požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze.
110. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí také v rozsahu žalobní námítky, v níž žalobci namítali, že dopravní řešení navrhované v souvislosti s danou stavbou nesplňuje požadavky právních předpisů, konkr. čl. 9 odst. 1 a 2 vyhlášky OTPP (žalobní bod č. 9).
111. Z obsahu správního spisu vyplývá, že stavební úřad vycházel při posouzení dopravního řešení ze stanoviska Úřadu městské části Praha 6, odboru dopravy a životního prostředí, ze dne 23. 11. 2015, č.j. MCP6 085854/2015. Uvedené stanovisko bylo v odvolacím řízení zrušeno rozhodnutím Magistrátu hlavního města Prahy, odborem dopravních agend, ze dne 27. 4. 2017, č.j. MHMP-669569/2017-O4/Zz, a to z důvodu, že Úřad městské části Praha 6 stanovisko vydal v rozporu § 40 odst. 4 písm. d) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, neboť správní orgán nebyl nadán pravomocí k jeho vydání. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutím dospěl k přesvědčení, že zrušení stanoviska Úřadu městské části Praha 6 ze dne 23. 11. 2015 nebrání vydání územního rozhodnutí, neboť ve správním spise je založeno závazné stanovisko Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravních agend ze dne 20. 4. 2015, č.j. MHMP ODA 664495/2015/ODA-04/Dů, které považoval za dostatečné.
112. Soud musí konstatovat, že závěr přijatý žalovaným nemůže v daném případě obstát.
113. Jak vyplývá z již citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2009, č. j. 9 As 21/2009 – 150, „*při vydávání závazného stanoviska podle § 149 správního řádu z roku 2004, jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu,*

je třeba na základě § 154 správního řádu přiměřeně použít ustanovení o obsahu, formě a náležitostech rozhodnutí (§ 67 a § 68 správního řádu z roku 2004), především pak ust. § 68 odst. 3 citovaného zákona, podle kterého se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Obsah závazného stanoviska, a to zejména v případě negativního závazného stanoviska, by tedy měl alespoň v základní rovině odpovídat požadavkům kladeným na odůvodnění správního rozhodnutí. Jedině tak bude možné přezkoumat ve správním soudnictví zákonnost závazného stanoviska jakožto úkonu správního orgánu, který byl závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí ve smyslu ust. [§ 75](#) odst. 2 s. ř. s.“

114. V posuzovaném případě bylo sice dotčeným orgánem – Magistrátem hlavního města Prahy, odborem dopravních agend, vydáno závazné stanovisko kladné, to však nezabývá dotčený orgán povinnosti alespoň v základní rovině dostát požadavkům kladeným na odůvodnění správního rozhodnutí tak, aby bylo možné přezkoumat jeho zákonnost. V návaznosti na uvedené a k námitce žalobců Městský soud v Praze přezkoumal závazné stanovisko Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravních agend ze dne 20. 4. 2015, č.j. MHMP ODA 664495/2015/ODA-04/Dů, ve kterém je však pouze uvedeno: „Hlavní město Praha, Magistrát hlavního města Prahy – odbor dopravních agend, jako silniční správní úřad podle zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů a zároveň jako dotčený orgán státní správy ve smyslu ustanovení § 136 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád vydává souhlasné stanovisko podle ustanovení § 149 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád k Vašemu podání ze dne: 14. 4. 2015, které obsahuje projektovou dokumentaci zpracovanou firmou Hlaváček & Partner s.r.o. z 09/2014 za podmínek 1) Z důvodu zajištění přístupu a příjezdu k objektům dotčeným stavbou je při realizaci nutno zachovat přístup k objektům, vjezd dopravní obsluhy a pohotovostním vozidlům“ Dále je zde uvedeno, že „ Vzhledem k tomu, že výše uvedená stavba nenaplňuje znaky, uvedené v ustanovení § 7, odst. 3 nebo § 9 odst. 1 zák. č. 266/1994 Sb., o drahách, odbor dopravních agend MHMP jako příslušný drážní správní úřad souhlas ke stavbě v ochranném pásmu metra neuděluje“.

115. Takto formulovaný obsah závazného stanoviska však nemůže vyhovět požadavkům kladeným na jeho obsah, neboť je nejenom formulováno obecně, ale především postrádá jakékoliv odůvodnění, zejména pokud jde o důvody tohoto stanoviska, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se dotčený správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu příslušných předpisů. Podmínka, tak jak je v závazném stanovisku uvedena, je zcela obecná, která vůbec neřeší konkrétní situaci, jež je předmětem podané žádosti a nemůže být proto ani podkladem pro vydání územního rozhodnutí. To činí vydané závazné stanovisko Magistrátem hlavního města Prahy, odborem dopravních agend, ze dne 20. 4. 2015, č.j. MHMP-664495/2015-ODA-04/Dů, nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů. Protože obsah závazného stanoviska je v souladu s ustanovením [§ 149](#) odst. 1 správního řádu závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu, trpí v důsledku toho nepřezkoumatelností rovněž rozhodnutí žalovaného.

116.S poukazem na shora uvedené důvody proto Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil pro nezákonnost a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). V dalším řízení bude namístě, aby žalovaný znovu rozhodl, a to v souladu se stavebním zákonem a správním řádem, s přihlédnutím k aktuální judikatuře Nejvyššího správního soudu. Zejména bude třeba, aby se vypořádal s nepřezkoumatelností závazného stanoviska vydaného Magistrátem hlavního města Prahy, odborem dopravních agend, ze dne 20. 4. 2015, č.j. MHMP-664495/2015-ODA-04/Dů, a v důsledku toho absencí závazného stanoviska dotčeného správního orgánu na úseku dopravy. Podle ustanovení § 78 odst. 5 s.ř.s. je žalovaný v dalším řízení vázán právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku.

117.O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. Žalobci měli ve věci úspěch, a žalovaný je tak povinen zaplatit jim náklady řízení, které sestávají ze zaplacených soudních poplatků za žalobu 4 x 3 000 Kč a dále za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě 4 x 1 000 Kč, tedy celkem 16 000 Kč, z odměny advokáta podle § 6, § 7 bodu 5 a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu za poskytnuté úkony právní služby dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu (tj. převzetí a příprava zastoupení, žaloba), která se snižuje o 20 % ve smyslu § 12 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, a činí 2 480 Kč za 1 úkon právní služby, tedy celkem 19 840 Kč (2 úkony x 2 480 Kč x 4 žalobci), dále náhrady hotových výdajů v paušální částce 300 Kč za jeden úkon právní služby dle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu, tedy celkem 2 400 Kč (2 úkony x 300 Kč x 4 žalobci), a náhrady 21 % daně z přidané hodnoty z odměny a paušálních náhrad hotových výdajů v celkové výši 4 670,40 Kč. Žalobcům tedy náleží náhrada nákladů řízení v celkové výši 42 910,40 Kč.

118.V daném případě soud neuložil osobám zúčastněným na řízení žádnou povinnost a neshledal ani důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by jim mohl přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Proto ve třetím výroku tohoto rozsudku v souladu s § 60 odst. 5 s.ř.s. rozhodl, že osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 SŘS a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž

směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 7. listopad 2018

JUDr. Hana Veberová v.r.
předsedkyně senátu